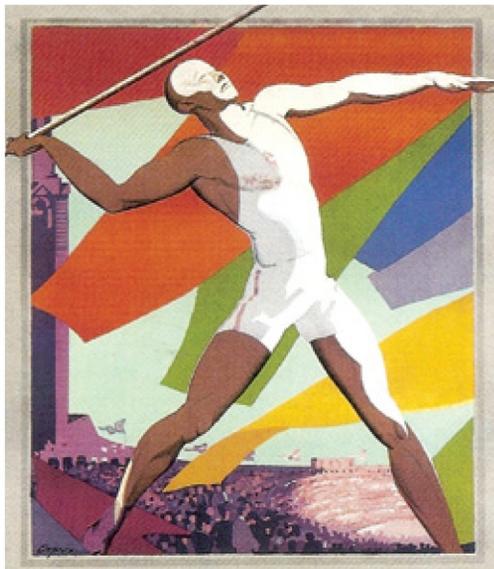

L'ESPORT A L'EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE BARCELONA 1929

Fundació Barcelona Olímpica

AULA D'HISTÒRIA

L'ESPORT A
L'EXPOSICIÓ
INTERNACIONAL
DE BARCELONA
1929

Fundació Barcelona Olímpica

Editat per: Fundació Barcelona Olímpica
© L'ESPORT A L'EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE BARCELONA 1929
Surroca, Joan Manel
1a edició – Barcelona, Espanya: 2012

© Fotografies:

© Pàgines interiors tots els drets reservats:

«anunci publicitari aviació» -Revista *Stadium*, dilluns 1 de juliol de 1929 (#538-Pàg.24) Pàg.34
«caricatura» autor Opisso-Setmanari *Xut!*, dimarts 21 de maig de 1929 (#343-Pàg.32) Pàg.56

© Tapa: «cartel EXPOSICION INTERNACIONAL DE BARCELONA. 1929» autor Pasqual Capuz i Mamano.
[http://prestige.delcampe.net/page/main/action,catalog,catalog,1299,Soler-y-Llach,
Vintage-and-Movie-Posters,category,192658,var,SPORTS,language,E,html](http://prestige.delcampe.net/page/main/action,catalog,catalog,1299,Soler-y-Llach,Vintage-and-Movie-Posters,category,192658,var,SPORTS,language,E,html)

© Altres textos pàgines interiors: els seus autors.

-Diari *La Vanguardia*, divendres 26 d'abril de 1929 (Pàg.14) Pàg.11
-Revista *Stadium*, dimecres 1 de maig de 1929 (Número.534-Pàg.16-17) Pàg.13
-Diari *La Vanguardia*, dimarts 21 de maig de 1929 (Pàg.23) Pàg.14
-Diari *La Veu de Catalunya*, dimarts 21 de maig de 1929 Pàg.19
-Diari *La Vanguardia*, dissabte 18 de maig de 1929 (Pàg.3) Pàg.22
-Setmanari *Xut!*, dimarts 21 de maig de 1929 (Número.343-Pàg.9-10-11-12-13-17) Pàg.22
-Diari *El Mundo Deportivo*, dimecres 25 de setembre de 1929 (Pàg.1-2) Pàg.29
-Revista *Stadium*, dijous 15 d'agost de 1929 (Número.541-Pàg.16-17) Pàg.33
-Llibre *Federació Catalana d'Escacs 75 anys d'història*
(Pàg.110-111-112-113-114-115) Pàg.34
-Revista *Stadium*, dilluns 1 juliol de 1929 (Número.538-Pàg.16-17-18-19) Pàg.39
-Llibre *Strike one. El Beisbol en España desde sus orígenes y
otras cursiosidades del 2010* (Pàg.110-111-112-113-114-115) Pàg.43
-Revista *Stadium*, dijous 1 d'agost de 1929 (Número 540-Pàg.14-15) Pàg.47
-Llibre *El Bàsquet a Catalunya des dels orígens fins a l'any 1938*
(Pàg.113-114-115-116-117) Pàg.49
-Revista *Stadium*, 1 de desembre de 1929 (Número 548-Pàg.12-13) Pàg.54

INSTRUCCIONS ESPECIALS I ALTRES NOTES

© Tipografies:

S'han utilitzat 3 tipografies

- Nom: *BPDots-Atrevit*; Tipus: OpenType Tipus 1
- Nom: *OratorStd*; Tipus: OpenType Tipus 1
- Nom: *PTSans-Regular*; Tipus: OpenType TrueType

© Disseny gràfic: M. Salomé Clavijo

© Correcció lingüística: Diana Argelich

Dipòsit Legal: B-25514-2012
Imprimeix: CG Anmar
Imprès a Espanya

INDEX

L'EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE 1929

_____ INDÚSTRIA, ARTESANIA I ESPORT _____ 5

_____ UNA VALUOSA HERÈNCIA _____ 6

_____ ESPORTS _____ 7

I.L'ESTADI DE MONTJUÏC 12

II.INAUGRACIÓ ESTADI 14

III.NATACIÓ

_____ INAUGURACIÓ DE LA PISCINA OLÍMPICA _____ 29

IV.ESCACS

_____ EL TORNEIG INTERNACIONAL I L'OBERTURA CATALANA _____ 34

V.VELA I REM 39

VI.BEISBOL A L'ESTADI 43

VII.TENNIS

_____ LES MILLORS RAQUETES VAN LLUIR A MONTJUÏC _____ 47

VIII.BASQUETBOL

_____ EL SEGON PARTIT DE LA SELECCIÓ CATALANA _____ 49

IX.BOXA

_____ UN COMBAT HISTÒRIC _____ 54

L'Exposició Internacional de 1929, així com la del 1898, va suposar una important remodelació urbanística de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a la muntanya de Montjuïc i la zona de Plaça Espanya. Al mateix temps, es va dinamitzar l'aposta per nous estils arquitectònics com el Noucentisme i el Modernisme, que van deixar una empremta en la imatge de la ciutat amb edificis tan emblemàtics com el Palau Nacional, la Font Màgica, el Poble Espanyol i l'Estadi de Montjuïc; sense oblidar l'avantguardisme representat en el pavelló Mies Van der Rohe. En l'àmbit urbanístic, l'Exposició va suposar també notables millores en el conjunt del barri gòtic, la creació de nous enjardinaments d'espais urbans i nous monuments; es va finalitzar la urbanització de plaça Catalunya així com la pavimentació de nombrosos carrers. La ciutat es va modernitzar amb la substitució de l'enllumenat de gas per l'elèctric i es va millorar la xarxa del clavegueram.

En l'apartat de la mobilitat destaca l'eliminació de diferents passos a nivell dins la ciutat, el soterrament del tren a Sarrià, l'electrificació del tramvia o la prolongació de la línia 3 de metro fins a la Plaça Espanya. Finalment, es van millorar els accessos a la ciutat: es va perllongar la Diagonal fins a Esplugues i l'Estació de França va ser remodelada. En síntesi, va ser una decidida aposta de Barcelona per situar-se com una ciutat moderna, internacional i cosmopolita.

INDÚSTRIA, ARTESANIA I ESPORT

Amb un pressupost de 140 milions de pessetes, l'Exposició Internacional es va plantejar en tres grans àrees: la indústria, l'artesanía i l'esport. La primera, amb l'objectiu de rellançar la indústria espanyola en l'àmbit internacional i reactivar la producció industrial. La segona, per fomentar l'artesanía, que va tenir un immillorable aparador en el Poble Espanyol i, la tercera, demostrar la inequívoca vocació olímpica de la ciutat tot organitzant un ample programa esportiu farcit d'esdeveniments de primer ordre internacional. Era el millor reclam en la seva tercera postulació per a organitzar els Jocs Olímpics de 1936, una candidatura que ja s'havia fet oficial l'abril del 1927 davant la 25a Sessió del CIO reunida a Mònaco.

Si ens centrem en l'aspecte esportiu, una vegada descartada l'opció de "l'Estadi Català" que va quedar a mig fer a la pedrera de la Foixarda, la gran aposta va ser la construcció de l'Estadi Olímpic com a eix central d'un ambiciós projecte que l'envoltava de nombroses instal·lacions esportives com ara piscines, pavellons d'ús poliesportiu i pistes de tennis. Al mateix temps que aquestes instal·lacions es van anar fent realitat, el Comitè Organitzador va crear una comissió de Jocs i Esports per tal de valorar i establir un programa d'esdeveniments esportius, així com vetllar per les instal·lacions esportives que s'hi construïen. Presidida per Mariano de Foronda, la comissió va comptar amb destacats

membres catalans del COE com ara Narcís Masferrer, Josep Mesalles i Ricard Cabot, i altres nom rellevants com Vidal Quadras, Contel, Martorell o Fortuny, i va comptar amb la decidida col·laboració de les federacions esportives catalanes. Per a la programació dels esdeveniments, l'esmentada comissió va disposar d'un pressupost de 950.000 pessetes, de les quals 50.000 estaven destinades a la preparació dels esportistes que hi participessin. No van ser tot flors i violes, i les dificultats per a organitzar i finançar l'ambiciós programa esportiu van ser evidents. Per aquest motiu, alguns projectes es van haver de modificar, reduir o replantejar, ateses les despeses que generaven. Per exemple, en clau olímpica, van quedar en projecte de cara al futur, una vegada acabés l'Exposició, la construcció d'un velòdrom, d'un frontó i d'un pavelló per a la boxa a les rodalies de la Plaça Espanya. Tot i això, durant sis mesos, Barcelona va ser un autèntic aparador de l'esport internacional amb esdeveniments de primer ordre, alguns dels quals van deixar empremta com és el cas de la inauguració de l'Estadi o el Torneig Internacional d'Escacs, en què el gran mestre Tartakower va presentar una innovadora obertura batejada com l'obertura catalana, i que des de llavors és coneguda mundialment per aquest nom.

UNA VALUOSA HERÈNCIA

L'Exposició Internacional ens va deixar com a valuosa herència dues instal·lacions esportives emblemàtiques, com són l'estadi i la piscina olímpica de Montjuïc, que van donar un dilatat servei a la ciutat i que, en el seu estat original, van viure el seu darrer moment de brillantor amb motiu dels els Jocs Mediterranis de 1955. Després van entrar en una gradual letargia fins que, quan semblaven abandonades a la seva sort, van renéixer de les seves cendres, amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992: es va fer realitat el llarg anhel olímpic per al qual havien estat construïdes. Sense figurar en el programa oficial de l'Exposició i seguint la tradició esportiva de la ciutat, van ser nombroses les competicions i els festivals que van tenir lloc a les instal·lacions esportives de Montjuïc entre clubs de la ciutat i clubs estrangers, així com entre els clubs barcelonins i les tripulacions de vaixells de guerra que van ancorar al port barceloní amb motiu d'aquesta. Cal dir que durant l'Exposició, a Barcelona no només hi van haver importants competicions esportives, sinó que la ciutat va ser seu d'importants trobades i congressos com el de la FIFA. Encara que inicialment s'havia escollit Madrid com a seu del congrés del seu vint-i-cinquè aniversari, la transcendència de l'Exposició Internacional va motivar que el màxim organisme rector del futbol mundial decidís canviar l'escenari a Barcelona. Tant l'acte commemoratiu com el congrés van tenir com a escenari el Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, on dos dies abans de la inauguració de l'estadi, el 18 de maig de 1929, es va signar l'acta fundacional de la creació de la Copa del Món de futbol, tot atorgant a l'Uruguai l'organització, que van tenir lloc el 1930, de la primera edició de la

qual, a dia d'avui, és la més universal de les competicions esportives.

Repasant arxius i hemeroteques, hem fet una relació d'una bona part del que va ser el programa esportiu de l'Exposició Internacional de Barcelona l'any 1929, i a manera de recopilació ens fem ressò en aquesta miscel·lània d'alguns d'aquests esdeveniments.

ESPORTS

ESPORTS AERIS

29/30/07/29 | *Concurs d'Aviació Exposició organitzat pel Reial Aero Club de Catalunya*

09/1929 | *Challenge Europea d'avions de turisme. Volta Europa*

ATLETISME

20/05/29 | *Proves atlètiques (inauguració estadi)*

29/30/06/29 | *Campionats Espanya Atletisme*

25/08/29 | *Match internacional Espanya-Itàlia*

AUTOMOBILISME

16/23/09/29 | *Setmana Internacional automobilista*

14/19/10/29 | *Gran Ral·li Internacional Exposició*

24/10/29 | *Pujada Exposició*

27/10/29 | *Pujada a l'Arrabassada*

BASQUETBOL

08/12/29 | *Selecció Catalana-Ambrosia (Itàlia)
(Pista recinte Exposició)*

13/07/30 | *Selecció Catalana-Alsacien Mulhouse (França)
(Pista recinte Exposició) Copa Exposició jugada pels principals equips catalans.*

BEISBOL

23/06/29 | *Selecció espanyola- Combinat nord-americà*

24/06/29 | *Selecció espanyola- Combinat francès*

BOXA

01/12/29 | *Campionat d'Europa pes ploma Gironès/Larsen (Din) (Estadi Montjuïc)*

CICLISME

24/25/08/29 | *Criterium Midi Toulouse/Barcelona*

08/15/09/29 | *Volta Ciclista a Catalunya-Gran Premi Exposició Internacional de Barcelona*

ESCACS

26/09 a 11/10/29 | *Trofeu Internacional Barcelona (Palau de les Arts Decoratives)*

ESGRIMA

18/12/29 | *Copa Exposició d'Esgrima en l'àmbit estatal (Palau Nacional)*

FUTBOL

20/05/29 | *Selecció Catalana - Bolton Wanderers (Anglaterra) Inauguració de l'estadi de Montjuïc*

HÌPICA

30/06/29 | *Concurs Internacional Hípic Gran Premi Exposició (Real Club de Polo)*

HOQUEI

22/26/12/29 | *Torneig Internacional de les 7 Nacions. (RC Polo, Les Corts, Terrassa, Estadi Montjuïc)*

LLUITA

11/1929 | *Torneig Internacional de Lluita Grecoromana*

MOTOCICLISME

19/20/10/29 | *Gran Premi Motociclista d'Europa FICM (Circuit l'Àmetlla)*

21/09/ a 2/10/29 | *Dirt-Track (estadi Montjuïc)*

MOTONÀUTICA

25/10/29 | *Carrera out-boards (Port de Barcelona)*

NATACIÓ

Tots els esdeveniments realitzats a la piscina olímpica de Montjuïc

14/15/08/29 | *Campionat Catalunya Natació*

13/13/09/29 | *Campionat Espanya Natació*

25/08/29 | *Selecció espanyola-SCUF París*

23/24/09/29 | *Match internacional Espanya-Hongria*

23/24/09/29 | *Campionats Espanya*

PILOTA BASCA

Diferents exhibicions i tornejos als diversos frontons de la ciutat

REM

Regates Campionat d'Espanya

23/06/29 | *Regates internacionals Copa Exposició (Port de Barcelona)*

RUGBI

20/05/29 | *Espanya-Itàlia (inauguració estadi)*

02/06/29 | *Espanya-Suïssa*

09/06/29 | *Espanya-Alemanya*

17/09/29 | *Espanya-França*

TENNIS

14/16/05/29 | *Espanya-Alemanya Copa Davis
(Club Pompeia)*

12/14/07/29 | *Espanya-USA
(inauguració pistes Montjuïc)*

12/13/10/29 | *Espanya- França (pistes Montjuïc)*

16/18/10/29 | *Espanya-Txecoslovàquia (pistes Montjuïc)*

TIR OLÍMPIC

08/06 a 07/07/29 | *Concurs nacional i internacional
(sis proves) (Camp tir Montjuïc)*

VELA

Regata internacional de creuers Pollença-Barcelona Copa
Exposició, en aigües enfront del port de Barcelona

WATERPOLO

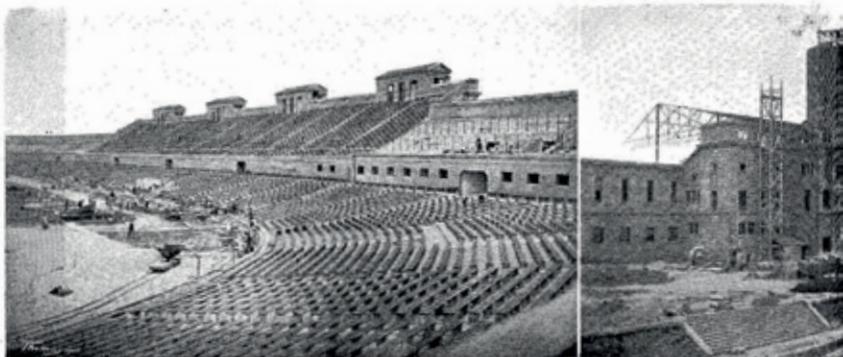
23 i 24/09/29 | *Doble confrontació Espanya-Hongria*

“..No pasará, pues, semana sin que en uno u otro lugar de la Exposición, y en lugares adecuados de Barcelona, se celebren grandes manifestaciones de carácter deportivo, con objeto de poner de relieve, de modo esplendísimo, la importancia que en nuestra capital han adquirido todos los deportes. Corresponde, pues a nuestras Federaciones y a nuestros clubes, que tienen su crédito tan legítimamente adquirido, hacer en la ocasión presente un esfuerzo verdaderamente grande, con objeto de poder demostrar a los ojos de todo el mundo, que Barcelona, la Barcelona esportiva que todos conocemos, esté en las mejores condiciones para acreditarse en ese sector de nuestra vida, como en todos los demás en que se va a mostrarse esplendorosamente.

A la hora actual se están concertando diversos matchs, internacionales en su inmensa mayoría. Estamos en la creencia de que se solicitará, la presencia en Barcelona de los mejores y más afamados atletas, porque el Estadio, como la Piscina y las pistas de tenis, los palacios donde se efectúen las luchas, los asaltos de armas, el stand de tiro, etc., etc., han de ser teatro donde se aglomeren las multitudes, en que se hallarán confundidos todas las razas y todos los idiomas. Y por otra parte, es preciso aprovechar muy bien el tiempo que nos queda disponible para preparar a nuestros atletas, a nuestros jugadores, a nuestros corredores con objeto de, que puedan hacer un brillante papel, al competir con los que vengan del extranjero, a honrarnos y favorecernos con su visita. No olviden Federaciones, clubes y atletas que vamos a mostrarnos frente al mundo entero, que hemos de ayudar en su gloriosa empresa I los directores de la Exposición y que dicho sea ínter nos, nos jugamos una carta muy importante, en la apuesta que está en pie de sí, a juicio del Congreso Olímpico de Berlín (1931), Barcelona es digna o no lo es de que le sean concedidos”

I. L'ESTADI DE MONTJUÏC

Los deportes en la Exposición

1. La magnífica visión de grandiosidad que ofrece a todo visitante el nuevo Stadio de Montjuich. 2. La entrada a las obras, sin duda alguna, la mayor de cuantas.

INVITADO por el Comité de la Exposición de Barcelona, el Sindicato de Periodistas Deportivos de nuestra ciudad visitó en la pasada quincena las obras de la Exposición. Masferrer, Vidal Quadras, Contel y Martorell hicieron los honores, junto con Mesalles. Los hombres que tanto han trabajado para conseguir que en la Exposición pronta a inaugurarse

el deporte ocupe un lugar preeminente, se desvelaron para que los plumíferos deportivos conociesen con todo detalle lo que se ha hecho directa e indirectamente en relación con el desarrollo y fomento del deporte y del turismo, fines que todos cuantos laboramos en la prensa deportiva han sido siempre nuestros más fervientes anhelos.

Empezó la visita por el Pueblo Español, y verdaderamente aquello es algo magnífico, sublime, es la verdadera representación de la España turística, ya que en el recinto del mismo existen, reunidos por vara mágica, ejemplares y trozos de calles de todas las regiones de España, tan bien combinados, que sin desentonar en lo más mínimo, permiten al visitante trasladarse en el espacio de unos cientos de metros desde el Pirineo catalán a Galicia, pasando por Andalucía, por la bella Sevilla en su más genuino aspecto, las típicas y clásicas calles del barrio de Santa Cruz.

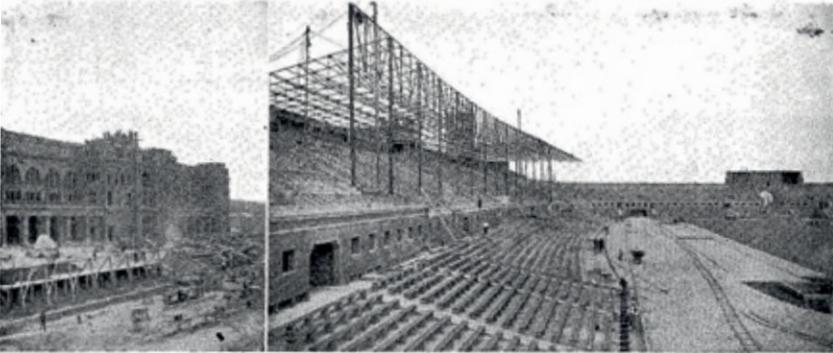
Del Pueblo Español nos trasladamos a las pistas de tenis, instalación espléndida que satisface al más exigente aficionado al hermoso deporte.

De allí, al Gran Stadio. Aquí, querido lector, si que es difícil te de una idea de lo que es. Unas fotos que acompañan estas líneas, te dirán más que lo que yo pueda decirte. Aque-

Terrenos lindantes al restaurant del Funicular de Montjuich, en los cuales se está dando un gran impulso a las obras necesarias para la construcción de la piscina

Internacional de Barcelona

staosa no desmerece en lo más mínimo del recinto interior. — 3. La tribuna, que a estas horas estará terminada, ampos de deportes existen en España.

llo es algo que no puede explicarse: su grandiosidad impone y la pluma se resiste a describirlo. Visítalo, acude a él en la primera manifestación que en él se celebre y al verlo reconocerás poco existe en el mundo como el Stadio de Montjuich. En Europa nada y en América... ¿para qué comparaciones? Nuestro Stadio, créelo, será la admiración de propios y extraños y para los que hemos luchado para que Barcelona sea una ciudad deportiva, es la satisfacción más grande que podíamos tener. Nuestro triunfo con el Stadi- es definitivo y la esperanza de poder celebrar unas Olimpiadas, algo más que esperanzas. Teniendo el Stadio, será una realidad.

La piscina es lo que está más atrasado, pero con el impulso que se dan a las obras de la Exposición, pronto lo que ahora no es más que una preparación del terreno entrará en fase de construcción.

Lo que decimos en las pre-

cedentes líneas está demostrado gráficamente en las fotografías que ilustran estas páginas, pero estamos convencidos que la amalgama de tierra, piedra, madera y utensilios depositados en el terreno quedará como por arte de encantamiento completamente expedito, presentando unos sólidos muros dispuestos a contener el agua

necesaria de la gran piscina.

Los escenarios no pueden ser mejores; tócanos a todos contribuir para lo que en ellos se celebre sea digno de los mismos y de la importancia de nuestra gran Exposición y del impulso que le han sabido dar los hombres que de turismo y deporte se han ocupado.

M. F. C.

Una fotografía de compañerismo periodista deportivo, impresionada en las pistas de tenis el día que el Comité de la Exposición tuvo la gentileza de invitar al Sindicato a visitar las obras de Montjuich

Fotos Pérez de Rozas y Claret

II. INAUGURACIÓ ESTADI

En l'acte esportiu més rellevant i significatiu de l'Exposició Internacional de 1929, recollim tres articles, tres visions diferents d'un esdeveniment històric per a la ciutat: la inauguració del seu estadi.

DIARI LA VANGUARDIA, DIMARTS 21 DE MAIG DE 1929 (PÀG.23)

1/VIDA DEPORTIVA

La inauguración del Estadio de Montjuich constituye un éxito resonante.

Con asistencia de los Reyes, y de más de 60.000 personas, se inaugura el Estadio, venciendo nuestras selecciones, en rugby, a los italianos por nueve a cero y, en fútbol asociación, por cuatro a cero, al Bolton Wanderers.

Con las pruebas de 100 metros se inaugura la mejor pista atlética que ha tenido España.

La selección catalana vence al Bolton Wanderers por cuatro goals a cero.

“Ni qué decir tiene que el partido de fútbol entre los actuales poseedores de la Copa de la Asociación Inglesa, Bolton Wanderers, y nuestros seleccionados constituía el «clou» del programa de inauguración del gran Estadio. El público es siempre aficionado a las comparaciones y el match Inglaterra-España es aun muy reciente para que uno y otro puedan prestarse a cierto contraste siempre arriesgado.

Digamos ante todo que, como no podía ser por menos, el partido entre los «vagabundos» de Bolton y los seleccionados de Barcelona tuvo fases de gran interés. El Bolton desplegó siempre sus fuerzas para la ofensiva, con indudable destreza y clara visión de los puntos vulnerables, permanentes o accidentales, que existían en la defensa del once catalán. Hizo combinaciones de verdadero mérito, pero abusó, como es costumbre en los equipos ingleses, de menospreciar con harta frecuencia el factor tiempo. Así, el querer asegurar el buen uso de la pelota para asegurar el tiro o la precisión del pase, les hizo malograr buenas ocasiones de preparar o ejecutar el tanto.

El Bolton jugó muy compenetrado y con tácticas definidas que se basaron principalmente en las peligrosas escapadas de los extremos. Si los insiders, buenos jugadores dominando la pelota y engañando al contrario, fueron los preparadores de los ataques, actuando de nexo entre las avanzadas y los medios, los outsiders fueron los principales ejecutores de los mismos. Sus veloces carreras y su innegable destreza en sacudirse el jugador que les marcaba, hicieron de ellos los elementos que más impresión produjeron de peligro. Nuestra defensa, que con el ataque de la selección, fragmentariamente, fue lo que más brilló, tuvo una ardua

tarea para contrarrestar este juego de alas, ya remediando los fallos de los medios ya impidiendo los remates.

Y así el ataque del Bolton, hostigado incesantemente, por falta de más decisión en sus tiros y de acierto en los pocos casos que intentaron el chut sus componentes, no pudo marcar un sólo goal, a pesar de que en conjunto dominó más que la selección.

De su delantera Gibson y Cook formaron la más diestra al destacando el velocísimo exterior y no le fue mucho a la zaga la que formaban Butler y Mac Lelland; el centro fue el que menos de manifiesto puso sus condiciones bajando algo con relación a los restantes. En la línea media, Saddon hizo un admirable partido, y secundóle bien Nuthall, algo duro en sus entradas, resaltando menos, Thenborn. La defensa forma una buena pareja, de la que sobresale el hábil Haworth. Pero el potero revelóse como un jugador de escasa intuición e inseguro, y de seguro que el once halló en falta a su titular Pym.

En la selección catalana, no hubo equipo. La brillante labor defensiva, en la que Walter brilló como astro de primera magnitud, seguido a no mucha distancia por Alcoriza, fue lo que más relieve tomó ante los acosos constantes de los adelantes boltonianos. Zamora poco entró en acción y ello es en mérito de la pareja de backs que casi siempre rechazó los asaltos contrarios. Muy infeliz fue la tarde de los medios; alguno, Martí, por ejemplo, lindó en lo catastrófico. Y el ataque tuvo momentos de acierto indudable, pero no puede afirmarse que hubiera línea, pues en el centro Cros, algo aislado, no estuvo afortunado cuando pudo entrar en juego. Quedaron las dos alas que hicieron labor de provecho y algunas Silgadas realmente brillantes: Padrón fue el gran animador de la línea y volvió loco a los tres medios del Bolton en las frecuentes incursiones que hizo de un lado a otro del terreno; Samitier, tuvo el acierto de marcar dos goals en los primeros momentos e hizo magníficos pases, pero no se reveló en una continuidad de aciertos. Y los exteriores se portaron muy bien, tomando más relieve Vantolrá por su habilidad extrema; Parera escasas veces pudo burlar a Haworth, pero en una de las pocas marcó un excelente goal.

En resumen, el partido por la victoria demostrativa, por la excelente actuación global del Bolton y por los aciertos parciales de la Selección en el ataque y su siempre firme defensa, fue satisfactorio; más lo hubiera sido, indudablemente, si el once seleccionado hubiese estado mejor y, sobre todo, mejor combinado. Pero a falta de brillantez en el juego de conjunto de nuestros equipiers, conformémonos con los cuatro a cero que indican claramente el valor de nuestros jugadores. Hemos de consignar, y es muy natural, que el Bolton jugó mejor ayer como conjunto que el once inglés que jugó en Madrid el pasado miércoles; pero en cambio algunas individualidades, y ello también es lógico, no tomaron tanto relieve.

Los dos primeros goals casi fueron marcados por sorpresa. A los dos minutos, se dio un «freekick» contra el Bolton; Padrón desvió, rápido, la pelota y Samitier, oportunísimo marcó

el tanto. A los cuatro minutos del anterior Vantolrá escapó y centró un poco largo; hubo una salida intempestiva de Gilí re-cogió la pelota Parera y volvió a centrar y el mismo Samitier marcó el segundo tanto. No se marcaron más goals en este tiempo que fue el más vivo y entretenido por las continuas alternativas de juego en uno y otro campo.

El segundo tiempo, de mucho más presión inglesa, pero con frecuentes escapadas y avances combinados de nuestros jugadores, algunos de verdadero peligro, el "store" de la selección aumentó en dos tantos más. El primero fue hecho por Vantolrá quien aprovechando un pase de Samitier, escapó y pasando hábilmente al defensa, cruzó el tiro y obtuvo, el tercer goal a los 27 minutos. Para no ser menos, transcurridos seis minutos del anterior, lanzado por pase de Padrón, Parera se presentó ante el marco de Gilí y repitió la suerte.

Ya a obscuras, sin que pudiera precisarse el juego, con estériles tentativas inglesas, terminó el match que por su resultado inauguraba de forma tan magnífica el nuevo Estadio.

Mr. Langenus nos gustó algo menos que en Madrid, aunque no pueda tildarse de malo su arbitraje antes bien de bueno; a nuestro juicio erró en algunos offsides (no en todos) y al castigar algunas cargas legales. Es de elogiar su criterio de no tolerar violencias excesivas y su buena vista al percibir el uso de brazos para apartar a los delanteros en el que se mostraron hábiles los backs ingleses. Los equipos fueron:

BOLTON WANDERERS: Gilí, Haworth, Fin-ney, Thenborn, Seddon, Nuthall, Butler, Me Lelland, Blackmore, Gibson y Cook.

SELECCIÓN CATALANA: Zamora, Walter, Alcoriza, Martí, Solé, Castillo, Vantolrá, Samitier, Cros, Padrón y Parera.

El encuentro de Rugby / Italia (0) - España (9)

Con el partido de Rugby se inauguró el Estadio; los bravos «ruggers» designados para representar a Italia y a España, fueron los primeros en «tomar posesión» del grandioso Estadio de nuestra ciudad.

El público recibió a los jugadores con cariñosísimos aplausos; primero apareció el equipo italiano, sosteniendo una gran bandera española; tras de ellos los españoles, con la bandera italiana. La Banda Municipal interpretó en aquel momento los himnos nacionales de España y de Italia, cambiándose seguidamente ramos de flores. A las órdenes del arbitro francés M. Brutus, los equipos se alinearon de la siguiente forma:

ITALIA: Dondana (1), Vinci III (2), Vinci II (3), Dora (4), Cesani (5), Vinci IV (6), Modonessi (7), Raffo (8), Paselli (0), Balduchi (10), Allevi (11), Barraghi (12), Altissimi (13), Bottonelli (14), Briechi (15).

ESPAÑA: Vilaespasa (1), Bisbal (2), Garrigosa (3), Rúes (4), Deu (5), Blasco (6), Isart (7), Baidés (8), Masoni (9), Sarda (10), Carreras (11), Aguilar (12), Nubiols (13), Ruiz (14), Fontanillas (15).

El juego, desde el primer momento fue a tren, y bastante duro; los italianos más atléticos que los nuestros se impusieron por «pe-so», en cambio los de casa se defendieron y dominaron por su mayor habilidad, rapidez y conocimiento de juego.

A los quince minutos del partido, llegaron al Estadio SS. MM. y AA. RR.; se suspendió por un momento el juego, interpretando la Banda Municipal la Marcha Real siendo los Soberanos clamadísimos por todos los concurrentes al Estadio.

Los avances de España resultaron más peligrosos que los de Italia, y en varios momentos los nuestros estuvieron cerca de la línea de marca.

Baidés, a la salida de una melée, recogió un pase de Isart, y marcó un ensayo que no se transformó. No se marcó ningún punto más durante el primer tiempo. Al reanudarse el juego, los italianos jugaron aun con mayor brío buscando el empate, pero no por ello lograron imponerse ni alejar el juego de su campo. No tardó en marcarse de nuevo, esta vez por mediación de Pedraja, no siendo transformado tampoco este ensayo.

A este ensayo, siguió mayor presión española, y un nuevo ensayo, obra de Aguilar, logrado en una valiente jugada y excelente mente colocado para lograr la transformación apuntóse en el haber de España; la transformación pasó bien entre palos, y de momento los nuestros creyeron que habían llegado a los once puntos, pero por haber sido tocada la pelota por un italiano, el arbitro anuló la transformación.

Así, pues, con el resultado favorable a España por 9 a 0, terminó el primer partido de Rugby Italia-España.

Las pruebas atléticas

Una selección de «sprinters» catalanes inauguró la magnífica pista atlética del Estadio, la mejor que ha tenido España y una de las primeras del mundo, ya que son contados los estadios que cuentan con una recta de 200 metros.

La Federación designó a un equipo de atletas que, si bien en lo tocante a marcas nada notable hicieron cosa muy natural si tenemos en cuenta que hasta ayer, casi siempre habían corrido sobre terrenos de fútbol sí que evolucionaron como verdaderos campeones, y con completo orden lo que dice mucho en su favor, es también una buena nota para los componentes del jurado que cumplieron perfecta-mente con la parte de organización a ellos designada.

Las eliminatorias y final que se disputaron durante los descansos de los partidos de rugby y fútbol fueron seguidas con gran interés y los vencedores premiados con nutridos aplausos.

Los resultados técnicos son los siguientes:

ELIMINATORIAS Primera: Primero.—Pauls, C. E. Tarrasa, en 12 segundos. Segundo.—Xicota, C. D. Europa. Tercero.—Sabata, F. C. B. Cuarto.—Ballesteros, C. E. D. G. Quinto.—Tarruella, Badalona. Sexto.—Tugas, ídem. Segunda: Primero.—Roses, del Júnior, en 11" 4-5. Segundo.—Oliver, F. C. Badalona. Tercero.—Cairo, F. C. B. Cuarto.—Felip, C. D. E. Quinto.—Vidal, Reus. Sexto.—Cuñat, independiente. Tercera: Primero.—Junqeras, F. C. Barcelona, en 11" 3-5. Segundo.—Roca, R. C. B., 11" 4-5. Tercero.—Pérez, C. D. E. Cuarto.—Culi, F. C. Badalona. Quinto.—Boada, C. E. T. Sexto.—Pallacii, G. T. FINAL • Primero.—Junqeras, E. C. Barcelona, 11" 2-5. Segundo.—Roca, ídem, a un pecho. Tercero.—Olive, F. C. Badalona, 11" 3-5. Cuarto.—Roses, del Júnior. Quinto.—Pomés, C. E. Tarrasa. Sexto.—Xicolá, C. D. Europa.

EL DISPENSARIO DEL ESTADIO

Con motivo de la inauguración del Estadio funcionó ayer por primera vez el magnífico dispensario médico-quirúrgico anexo al mismo «fue dirige el ilustre cirujano del hospital de la Santa Cruz doctor don Manuel Corachan. Trátase realmente de una de las organizaciones más completas de nuestra ciudad, ya que en ella no falta el menor detalle de cuanto se necesita para atender debidamente a los accidentados, por importantes que fueren sus lesiones. La instalación de dicho dispensario, que ha sido cuidada con particular empeño por el Comité de Deportes de la Exposición, comprende seis amplios departamentos en los que se hallan instalados los servicios de esterilización de primera curas, de radiología y la magnífica sala de intervenciones quirúrgicas pro- vista de una iluminación espléndida y de cuanto instrumental se necesita para realizar las más delicadas operaciones. La instalación, es realmente digna de elogios y constituye un detalle de indiscutible importancia dentro la organización general de un Estadio como el nuestro que puede competir con los mejores del mundo. En la tarde de ayer se prestó asistencia, por fortuna de lesiones de escasa importancia, a once espectadores y a los jugadores de rugby siguientes Antonio Nubiols, fractura costal; Julio de la Pedraja, contusión en la región fronto orbitaria derecha; Tomás Alüssimi, contusión en la rodilla izquierda; Manuel Isart, distensión en el pulgar derecho. Con el doctor Corachán cuidaron de los lesionados los facultativos doctores Pi Figueras y Trábal, el ayudante señor Aluja y el personal técnico de la casa Hartman que cuidó admirablemente del funcionamiento de las instalaciones.

REGIOS E ILUSTRES ASISTENTES

A aquellas primitivas manifestaciones de cuatro ilusos, han sucedido estos acontecimientos indescriptibles. En la fatídica montaña de Montjuïc, se ha construido en su parte más elevada, en menos de dos años, uno de los mejores estadios. Ayer pudo ser admirado por un público inmenso, que supera en muy cerca del doble a las manifestaciones que hasta la fecha se vieron más concurridas. La fiesta de ayer fue presidida por nuestros augustos Monarcas y los

infantes don Jaime, doña Beatriz, doña Cristina, por el jefe del Gobierno, los ministros, las autoridades todas de Barcelona y un público selectísimo, tan selecto en palcos y tribunas de preferencia sobre todo que parecía fue asistíamos a una función de gala del Liceo. Todo el elemento deportivo, esta vez presidido por todos los delegados de veintitantas naciones que han concurrido al Congreso de la F. I. F. A., su dignísimo presidente M. Rimet, y de la Federación Española el marqués de Someruelos, don Julián Olave y don Ricardo Cabot, del Comité Nacional. Pero, además de estos y otros machos elementos, los más prestigiosos dentro de nuestro gran mundo deportivo, concurrieron, venidos expresamente a Barcelona para ello, el conde de Baillet Latour, presidente, del Comité Internacional Olímpico y el marqués de Polignac, del C. I. O. y del C. O. francés. A estos dos señores les fue ofrecido un almuerzo íntimo en uno de los halls del Estadio, par el Comité Olímpico Español y la Confederación Deportiva de Cataluña, que tuvo un término, que no será para olvidado por todos sus asistentes, por las elocuentes y expresivas palabras emitidas por el señor conde de Baillet Latour y el barón de Güell, delegado español en el referido Comité Internacional. La falta de espacio, nos obliga a ser muy parcos en nuestras palabras, pero la impresión que recogimos en-todas partes rué de una admiración absoluta y general por la belleza del Estadio y par la grandiosidad de este primer festival que es de esperar sea prólogo de otras muchas y esplendorosas manifestaciones para bien del deporte .El primer Estadio Municipal de España, ha dado señales de vida. Que cunda el ejemplo y que sea en provecho de la cultura patria”.

DIARI LA VEU DE CATALUNYA, DIMARTS 21 DE MAIG DE 1929

2/L'ACTUALITAT ESPORTIVA

Signada per “Correcuites” es tracta d’una crònica que, tant per estil com per contingut, contrasta amb l’ortodoxia de *La Vanguardia*, i dedica un notable espai a criticar els organitzadors per la ubicació dels periodistes...

No sabem quin es parer dels altres companys de la premsa esportiva; però pel que toca a nosaltres som del criteri que els qui per obligació han d’anar al clos de Montjuic per a fer informació, no han de tornar-hi mentre la representació periodística no sigui tractada amb més consideració i amb més dignitat. No es pot fer informació en les condicions en que els cronistes s’han vist precisats a fer-la en aquest partit inaugural. Sembla estrany que l’organització de l’Estadi, i més directament encara en la del partit que ens ocupa, hi hagin intervingut caps visibles i significats del periodisme esportiu barceloní i presidents d’entitats que no tenen altra finalitat ni altra missió que vetllar pel respecte i per l’interès i per la dignitat de la premsa esportiva i dels que en son els representants. Situar a la premsa a les golfes de l’Estadi, amb totes les incomoditats amb tots els inconvenients de lloc inadequat i intolerable i amb vergonyosa circumstància d’haver de presenciar el partit a peu dret per prendre notes i a seguir el curs del encontre es una cosa extraordinàriament insòlita, que fins te caire d’ofensa, pel menyspreu, per l’escarni que significa Si el públic, que no té res a veure amb aquest estat

de coses, no tingues dret a ésser informat, nosaltres, del partit de l'Estadi, només hauríem donat el resultat. Ara en farem una breu relació, no amb l'extensió que pensàvem donar-li i que l'esdeveniment mereixia per la manera com havent estat tractats no podem ni devem fer altra cosa., l.... esperem, no pas massa confiats, però, que el fet lamentable serà corregit. No creiem que tots els qui intervenen en l'organització de les festes de l'Estadi, i de manera especial, els qui tenen condició periodístic, siguin sords i orbs. Aquells qui quan el Barcelona en començar la temporada que ara fineix, alçaren el crit al cel i feren publicar la major de les indignacions perquè aquell club restringí el nombre de passis de premsa amb dret a lloc a la tribuna, tenen la paraula i.... haurien de parlar, perquè alguns d'ells, i no pas desconeguts, han intervingut i intervenen directament en els primordials afers de l'Estadi. Que parlin els volem sentir indignats per la mateixa causa que nosaltres lamentem i censurem. Dues cares, dues actituds, dos procediments oposats en una mateixa qüestió de dignitat periodística seria una cosa repugnant. Que parlin.

Molt abans de començar l'encontre l'aspecte de l'Estadi era meravellós. Realment l'Estadi es superb per la seva grandiositat i severa construcció i envaït per la immensa multitud ciutadana es una cosa que fa goig i entusiasma. Però, ¿qui és que ha tingut la pensada genial de començar el partit a tres quarts de set de la tarda? ¿Per què abans hi havia el partit de rugby? ¿I per què aquest no comença a les tres, per exemple? La gent no anà pas a l'Estadi pel rugby. I no diem això em sentit pejoratiu per al viril esport. Però és evident que la gran massa d'afecionats, ultra l'interès per conèixer l'Estadi, la mobilitzà el futbol. Una mica de sentit esportiu en l'organització tècnica dels espectacles de l'Estadi no hi seria de més.

En aparèixer els dos equips al terreny en primer terme l'anglès i seguidament el de Selecció Barcelonina, son ovacionats llargament. Es canvien bonics rams de flors entre els capitans de les dues formacions i aquestes sota les ordres de l'àrbitre belga Sr. Mr. Langenus s'arreglaren així:

Bolton Wanderers: Gill, Haworth, Finny, Themborn, Seddan, Nuthall, Clelland, Gibson, Butler, Blakmore i Cook.

Selecció de Barcelona: Zamora, Walter, Alcoriza, Marti, Sola, Castillo, Ventolrà, Samitrier, Cros, Padron y Parera.

A tres quarts de set en punt comenta la lluita en mig d'una immensa expectació. Diguem com a síntesi que la Selecció Barcelonina jugà un partit admirable i que el guanyador de la copa d'Anglaterra també, en el joc de combinació, de preparació, de concepció o desenrotllament de cada intervenció no hi hagué superioritat d'un bàndol sobre l'altre. En el que l'equip català mostra neta superioritat sobre el seu contrincant fou en l'acció resolutive. En aquest aspecte en el de saber coronar amb profit tota la gama futbolística preparatòria el futbol anglès en franca, en evident decadència. Ni un xut ben dirigit, ni una resolució decidida i oportuna

davant el marc barceloní. No efectuaren els anglesos en tot l'encontre. Juguen els britànics, tan o millor que nosaltres; però si la finalitat del seu joc no es més que exhibicionista, no te aquell ni cap eficàcia ni cap mèrit. Un joc massa acadèmic, ni entusiasma ni emociona; el que fa vibrar es la transformació de l'acció bella i intel·ligent en fruit de la victòria. I aquesta fou la tasca dels seleccionats catalans. Actuar amb intel·ligència amb ritme, però coronant la qualitat amb el secret de la eficiència amb la consecució d'un resultat pràctic. Tot el magnífic moure's dels anglesos sense saber resoldre'l amb el funcionament del marcadore, resulta un esforç perdut. La fisonomia doncs, del joc desenrotllat ahir a l'Estadi fou aquesta: joc brillant, magnífic, de preparació en els dos equips, però detestable de resolució pràctica en els britànics i superb, en el mateix aspecte dels seleccionats barcelonins.

Començà la competència a un tren formidable imposat pels nostres, i, amb breus intermitències de menys vivesa, la tònica global fou d'acció ràpida i brava. Les meravelles de conjunt en un equip i en l'altre es prodigaren i en la multitud l'entusiasme esclatà soviet amb sorolloses ovacions. La brillantesa individual rarament fou destacada; tot rutlla com equips que saben el que es futbol associació i sota aquest punt de vista s'arriba en les dues forces ben arran de perfecció. Naturalment que en els dos colors hi hagué elements sobresortints per la seva tasca. Walter en la formació catalana i Cook en l'anglesa mereixen especial esment.

En el primer temps la lluita fou molt igualada, amb lleuger domini dels catalans; en els deu primers minuts de la segona part la imposició fou netament britànica i la resta del partit, altra vegada els nostres dictaren novament la llei.

Tret d'algunes violències dels anglesos en el transcurs del segon temps, la correcció imperà en tot moment i l'arbitratge de Mr. Langenus fou excel·lent.

Al minut escàs de començada la pugna, una avançada brillantíssima de tota la línia d'atac catalana la coronà Samitier amb un xut enorme que val el primer gol a la Selecció, Esclatà una ovació entusiàstica que es repeteix, sorollosa i emocionant, als cinc minuts, en aconseguir també Samitier el segon, en rematar una "corner" furiosament disputada. Així acaba el primer temps.

Al vint-i-cinc minuts del segon Ventolrà, en una jugada personal habilíssima, bat per tercera vegada el marc anglès en mig de l'entusiasme vibrant del públic. Cinc minuts després, Parera, en una fugida impressionant de la seva especialitat, arribà al davant de la porteria anglesa i d'un xut creuat marcà el quart gol i darrer de la tarda. Aclamacions, visques, voleiar de mocadors.... el deliri.

Gairebé fosc per complert, segeuix el partit sense res remarcable fins al final. Al públic s'encenen infinitat de llumins i de papers i l'espectacle que es produeix es fantàstic i... còmic. Conseqüència d'haver començat tan tard el partit.

En abandonar el terreny de joc els equips son ovacionats sorollosament d'una manera especial el que guanyà el vencedor de la Copa d'Anglaterra. A nosaltres els peus ens couen i baixem de les golfes de l'Estadi entusiasmats de la victòria de la Selecció barcelonina i indignats d'haver hagut de presenciar el magne espectacle com a un vulgar i indocumentat "salta-pies".

CORRECUITA

3/ PROGRAMA OFICIAL I CLASSIFICACIÓ D'ENTRADES PER A L'ESTADI DE L'EXPOSICIÓ.

DIARI LA VANGUARDIA, DISSABTE 18 DE MAIG DE 1929 (PÀG.3)

Inauguración, lunes, 20 mayo, a las 4 y $\frac{1}{2}$ de la tarde

A las 4 y $\frac{1}{2}$:

Partido oficial internacional de Fútbol Rugby entre los equipos representativos de Italia y de España.

A las 6 y $\frac{1}{2}$ y menos cuarto:

Correría eliminatoria de 100 metros lisos para los aspirantes catalanes seleccionados por la Federación Regional.

A las 6 y $\frac{1}{2}$ a las 7:

Partido de Fútbol entre el equipo Bolton Wanderers, vencedor de la Copa Inglesa, y una Selección oficial catalana.

Fuero:

Correría 100 metros lisos entre los dos primeros clasificados en las tres eliminatorias y entrega de los premios a los equipos y deportistas que hayan actuado en el acto inaugural.

Con las localidades y entradas para el Estadio, procederá adquirir también las entradas para el acceso a la Exposición, cuyo precio en este caso será de una peseta.

Hasta entrada especial de precio reducido, sólo podrá adquirirse conjuntamente con las entradas o localidades del Estadio, y será válida para entrar en la Exposición desde dos horas y media antes de empezar el espectáculo, hasta la terminación del mismo.

Los poseedores de abonos, carnet, pases e invitaciones, no tienen necesidad de adquirir dicha entrada especial de acceso a la Exposición.

La venta de localidades del Estadio y entradas especiales a la Exposición, se efectúa en las taquillas destinadas al efecto, en la calle Marqués del Duero (junto a la Plaza de España), Centros de Localidades y en las Oficinas de la Federación Catalana de Fútbol, Real Español, Barcelona y Europa, sin recargo alguno.

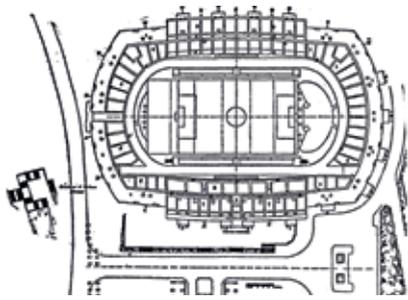
Para evitar en lo posible aglomeraciones, se recomienda al público acudir con mucha antelación y observar estrictamente las indicaciones de circulación de los agentes encargados de ella.

El público debe entrar al Estadio por la puerta cuya letra indique el billete que posea.

Desde la entrada de la Exposición al Estadio, se establecerá un servicio de Auto-cara para las personas que deseen utilizarlo.

La entrada de coches y automóviles para esta fiesta es, por excepción, gratuita.

No se permitirá en este día el estacionamiento de coches en el recinto de la Exposición, pero se autorizará su entrada al terreno de la fiesta del Estadio para recoger a sus ocupantes.

CLASIFICACION DE ENTRADAS PARA EL ESTADIO DE LA EXPOSICION

Las letras que figuran alrededor del dibujo, son indicaciones de las puertas de entrada para el público, correspondiendo cada una a la de las localidades que tienen entrada por la misma. El abecedario empieza a la derecha de la puerta Maratón. La puerta Maratón está reservada para los que tienen parte en la Banca Carrera de los atletas y para casos especiales.

Los números que figuran en el gráfico, indican:

Número 1.—Entrada general por las puertas A, B, J, H, L, M, N, R y O. El público que desea ocupar esta sección, necesitará entrar rigurosamente por la puerta señalada en su billete, y una vez dentro, podrá colocarse donde le acomode y se permitirán los diversos ventiladores dispuestos en cada sección.

El público debe tener presente que cada pedáneo de las gradas es lo suficiente amplio para dos

filas de espectadores. Cada persona sólo tendrá derecho a ocupar el espacio que le corresponde.

Núm. 2.—Los asientos fijos de las secciones Norte y Sur.

Núm. 3.—Distintos de las secciones Norte y Sur.

Núm. 4.—Asientos de 2.ª clase y circulares en la tribuna Lateral, cara al sol.

Núm. 5.—Distintos y 1.ª clase de tribuna Lateral en su parte superior.

Núm. 6.—Especiales de la tribuna Lateral en su parte inferior más cercana al campo.

Núm. 7.—1.ª clase y circulares igual a las anteriores en la tribuna Lateral.

Núm. 8.—Asientos superiores de la tribuna Principal, bajo cubierta.

Núm. 9.—Asientos inferiores de la tribuna Principal.

Núm. 10.—Palcos superiores de la tribuna Principal.

Núm. 11.—Palcos inferiores de la tribuna Principal.

4/ EL SETMANARI XUT HI VA DEDICAR UN AMPLA ESPAI I TAMBÉ ES VA FER RESO DE NOMBROSES ANÈCDOTES.

SETMANARI XUT!, DIMARTS 21 DE MAIG DE 1929 (NÚMERO.343-PÀG.9-10-11-12-13-17)

Barcelona, nova «ville lumière», sorgida de l'incandescència, inaugura solemniament el seu Estadi

En mig de l'entusiasme indescriptible dels espectadors, Espanya va batre a Itàlia, Barcelona a Anglaterra, en Junqueres va guanyar la cursa dels cent metres i en Meléndez el concurs de tir de colom amb pistola de dos canons

Arriba un moment que el sidralista més barrilaire i incongruent s'emociona i es trasbalsa com un pollet. Avui nosaltres no semblem els mateixos. Estem com astorats. Allò de: «Pero es verdad tanta belleza?» és una frase que ens ve com l'anell al dit. Semblem uns pagesos arribats de Gratallops. No ens manca més que el cistell, el paraigua i l'oca per estar en caràcter. Els ulls com unes taronges, la veu tremolosa i l'embadallament són poca cosa. Tanta solemnitat ens ha corprès. Allò d'arribar a la Plaça d'Espanya entremig de seixanta mil persones que totes portaven una entrada d'Estadi, aquella avinguda principal amb el Palau Nacional al fons, avançant muntats en una mena de carretonet sense trollei mogut per una manxa accionada per un tèrnic, per entremig de dues rengleres de fonts, brolladors, cascaes, arbres tropicals i banderoles, ens va trasbalsar. I, per fi, aquella arribada a l'Estadi, l'Estadi més espaiós, més ventilat i més escultòric del món, va acabar fent-nos perdre la xaveta.

Per això, quan, després de pujar una quantitat respectable de graons, vàrem arribar al lloc destinat a la premsa, de tan emocionats que estàvem no vàrem veure res.

A més de l'emoció, també ens privava de veure la barana; una barana que únicament permet mostrar la copa del barret. Si els organitzadors haguessin tingut la gentilesa de posar troncs a la disposició dels periodistes, la cosa no

hauria tingut importància. Però com que els organitzadors no hi varen caure, i contemplar el partit fent saltirons de puntetes hauria estat una mica incòmode, no hi hagué altra solució que posar una cadira damunt de l'altra, i d'aquesta manera, instal·lats en una atalaia per barba, poguérem seguir tots els incidents de la lluita i tots els apoteosis de la inauguració.

Aquesta vegada, si algun periodista diu que «desde la localidad que nosotros ocupábamos no nos fué posible ver quién había hecho el goal», tindrà tota la raó, puix que ressenyar un partit des de l'Himalaia, amb una tanca al davant i un periscopi, no és possible ni amb un excés de vista.

L'aspecte de l'Estadi era realment imponent. No restava un seient per ocupar. Els organitzadors podien estar satisfets pel ple i perquè tota aquella gent, gràcies a les beceroles i a la perfecta organització, s'havien pogut instar sense empentes, ni equivocacions, ni angúnies. Els organitzadors, pe-

**Sombreros: Gorres
Boines**

SEMPRE EL MÉS NOU A PREUS LIMITATS

La Sombrereria de tots
4, Ronda Universitat, 4, tenda

rò, del que estaven més satisfets era de l'apat que acabaven de celebrar a l'hotel de l'Exposició, a l'acabament del qual, el senyor Latour els havia promès que la propera Olimpíada es celebraria a Montjuic.

Entre els espectadors hi vàrem veure tots els socis de tots els clubs, gent de tot arreu i altres que sentim no recordar. Fins una banda de música hi havia, que va negar-se a tocar un pas-doble quan en Vantoldrà va aconseguir el gol més espèterament de la tarda.

El rugby no acaba d'engrescar. Nosaltres, amb tot i comprendre que dient això causarem un disgust a en Juanito Boix, no tenim altre remei que declarar-ho. Noranta minuts de rugby es fan interminables. Aquell masegament, aquells castells de carn humana, que s'han de repetir catorze i quinze vegades fins que el refli es dona per satisfet, no engresquen. Si tot fossin escapades i fintes, la cosa variaria d'aspecte; però com que encara un jugador no prova de fugir amb el meló, tots li corren al darrera, i l'un l'estira per la cama, l'altre l'agafa pel clatell, l'altre li mossega un ronyó i no paren fins que l'enterren, i això succeeix cada dos minuts, el públic s'impacienta.

«El públic de futbol?», diran els rugbyistes especificant. Es clar que sí. De què és, sí no, el nostre públic?

Nosaltres trobem que els organitzadors varen excedir-se. Rugby, curses de 100 metres, futbol, música... Tot això començant a les sis del matí i dinant a l'Estadi, hauria estat perfectament bé; però per una tarda, és massa.

La cursa de cent metres, però, va resultar interessant. Primera,

MOTORISTAS
Els famosos equips
elèctrics

LUCAS

els trobareu aquí

GIRONA, 157 i 159

CAMIONS

Són els de més duració : Des de 1 y 1/2 tonelada
CONCESSIONARIS

J. FLOTATS : Tamarit, 83

perquè en Meléndez lluia un traço blanc, de Primera Comunió, que era una meravella; i segona, perquè donava les sortides amb una pistola de dos canons i quan se li disparaven tots dos els atletes no s'entenen.

La cursa fou guanyada per en Junqueras, arribant en segon lloc en Roca.

L'entusiasme va començar en aparèixer al terreny de joc els futbolistes. L'entusiasme devingué indescriptible quan en Sami marcà el primer gol. L'entusiasme arribà a l'aproxisme quan el mateix «Llagosta» va encolomar el segon. L'entusiasme es convertí en apoteosi quan en Vantoldrà aconseguí el tercer. I l'apoteosi es desbordà quan en Parera va marcar el quart.

En Gill, el porter del «Bolton», va arribar a perdre la flemma britànica i a darrera hora ja feia sortides de neurastènic.

A un quart de nou encara es jugava. El sol ja feia uns quants dies que s'havia post i havia començat el capvespre. Els espectadors, amb llumins encesos i encenedors, anaven seguint el partit. Nosaltres, des de l'Himalaia, vàiem com unes ombres que es movien pel camp, i segons els crits i les exclamacions endevinàvem el que succeïa. No ens restava ni el recurs de preguntar-ho als altaveus perquè aquests ens donaven l'esquena. I s'anava fent fosc. Un vel gris anava caient embolcallant-ho

tot. Els jugadors semblava que cerquesin caragols.

A dos quarts de nou, quan el refli va assenyalar l'acabament, ja era negra nit i havia sortit la lluna. Ah! Si els organitzadors ho haguessin entès... Aleshores era el gran moment de celebrar la cursa de les antorxes i acabar d'arrodonir el programa.

Nosaltres, la única cosa que preguem al senyor Collfort és que no es preocupi de l'exterminació de la cuca a l'Estadi, sinó que la fomenti. Una col·lecció de cuques de llum seria la gran solució per a celebrar aquesta mena de partits nocturns.

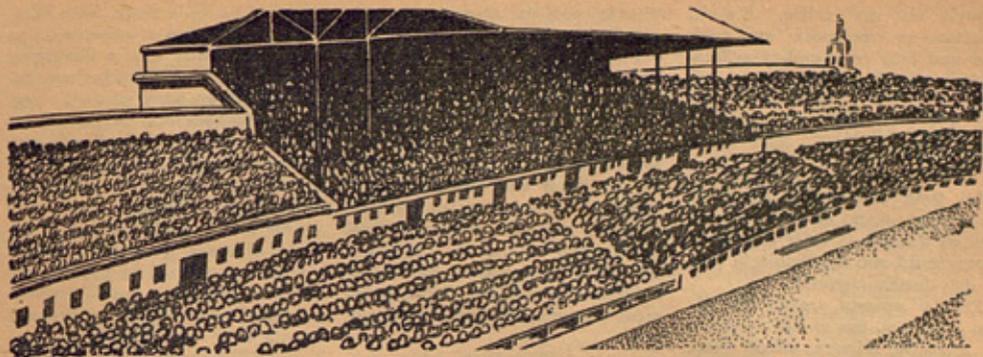
L'únic avantatge de plegar tan tard consistí en què poguérem veure tota la il·luminació. Des de dalt del carretonet, mentre davallàvem cap a la Plaça d'Espanya, poguérem veure el Palau Nacional il·luminat per tot arreu, les cascades de llums canviants i els de cinquanta colors diferents, els tubs de llum, els raigs lluminosos i un sens fi de meravelles que acabaren de fer-nos rodar el cap i acabaren de donar-nos un aire de pàgoses que la dona, en veure'ns arribar, es creia que li havien arribat parents de fora.

En resum, deixant de banda les petites molèsties de la trona, el vertigen, la inclemència del clima propi dels llocs elevats i l'hora, la inauguració de l'Estadi fou un èxit i revestí una solemnitat encoratjadora. El públic va respondre als esforços de tots, demostrant que quan és l'hora de mostrar-se esportiu no és necessari que li ho remarquin.

No fa gaires dies, vàrem dir que teníem un Estadi tan monumental que gairebé no ens el mereixíem. Avui ja podem dir que ens el mereixíem i que és digne de la ciutat que l'ha construït.

DOVA

Com i de quina manera els del «Bolton Wanderer's» perderen la flemma britànica, el partit i les agalles, deixant-se encolomar quatre gols per la Selecció Barcelona que va jugar com els dies de gran solemnitat

SURTEN ELS EQUIPS

La gent, que s'havia avorrit amb el rugby i que no s'havia pas engrascat massa veient com els empleats feien el canvi de porteries, va començar a picar de peus i a xiuxiejar, degut a què els futurs i pròxims contendents no es deixaven veure ni per miracle.

Es començava a enterbolir el sol i la llum natural, quan d'un d'aquells forats que són fets expressos per fer la competència al Metro en van sortir els jugadors de l'equip anglès, capitanejats per un senyor alt i sapat que feia de cap de colla i era calb. Quan va sortir davant de l'equip portava la pilota damunt la mà dreta, i des del nostre observatori de l'Himalaia (tribuna—bé, això és un dir— dels periodistes esportius, dels aprendents de periodista, dels aficionats a periodista, dels coneguts, amics, parents i família tota), de moment no poguérem apreciar bé si portava el cap damunt la mà i la pilota damunt les espatlles, o al revés. Després, però, quan veírem que xutava amb el que portava a la mà, sospitàrem que es deuria tractar de la pilota, ja que si hagués estat la closca potser hi hauria anat amb més compte.

Els anglesos es van col·locar d'una mena de manera tot especial i van llençar uns crits gutu-

erals que quan varen arribar a les nostres orelles (26,473 metres damunt el nivell del mar), ja gairebé érem a la mitja part.

Després va sortir la selecció de Barcelona i l'ovació que es va sentir fou la més formidable que es recorda. Hi van haver les martingales de consuetud, en Zamora va somriure fotogràficament i uns empleats van portar els rams de flors que s'havien oblidat de treure.

SOM-HI

El senyor Langenus, àrbitre oficial de l'encontre i usufructuari d'un vestit d'excursionista amb bandes d'anar a caçar i sabates amb cordons blancs, va cridar els equips i es van arrencar de la

manera que els va semblar més convenient. Tot seguit va començar la cosa.

EN «LLAGOSTA» VA FER EL PRIMER GOL :: ::

Va ésser allò dels començaments impressionants. La gent amb l'ai! al cor, patia d'esperit tement per l'eficàcia de la selecció, en especial per part dels seus davanters.

Però, noí, contràriament a tots els presagis, els davanters barcelonins van fer allò de «tú tu, i ara tu, i tu deixa-me-la a mi», i amb un parell d'escapades es van plantar davant la porta del «Bolton», disposats a veure si era veritat que ho feien tan bé els defenses i el porter.

Hi va haver un *faut* que en Soler va tirar de dret al mig de la porta. En Cros, volent collir la pilota, va aixecar la sabata, i la pilota va rebotre i va caure a dos metres d'en Samí, el qual, content, satisfet i oportú, va llençar un xut dels castissos, i encara no feia tres minuts que s'havia començat la cosa, que ja l'home del marcador havia entrat en funcions, i els de casa estaven més contents que un gos amb un os. Vostès n'han vist mai d'ovacions xardoroses i desinteressades? Bé: riguin-se del que vulguin, vostès. El cas és que una picamenta de mans i una voleia-dissa de mocadors com aquella no

Roosevelt
CONSTRUCTORS PARÍS

8 cilindres en línia
al preu d'alguns de 6

PASSEIG DE GRACIA, 96

L'únic substitut del
Xampany és el **VIVERT**

Perberomentol

Gran dentífric i desinfectant. Higiene i blancor de les dents

s'havia vist mai enloc. Els del «Bolton» es van quedar més freds que una foca en completa aclimatació glacial i polfística.

EN SAMI ES DELS QUE «REPITEN LA SUERTE»

La gent, engrascada perquè ja en teníem un, no es va fixar amb què en Padron va estar a punt de provocar un nou conflicte a la porta dels herois anglesos.

Però si aquesta vegada que deïem la sort no ens va acompanyar, en canvi la primera ocasió bona que es va presentar la va aprofitar en Cros per fer una jugada de les seves, i després que el porter va haver sortit d'excursió a la busca i captura d'un fanal perquè ja es feia fosc, en Cros centrà la pilota davant la porta ben buida i l'oportuniste «Llagosta» va aconseguir el segon gol, que va produir una emoció tot interessant, i va motivar una altra voleiadissa de mocadors que era de les coses més fantàstiques que es recorden. Els anglesos es varen quedar més glaçats que els plomífers que al darer pis de l'Estadi disfrutàvem (?) d'una temperatura pirenenca.

LES BROMETES DELS ANGLESO

Els anglesos, personatges importants i carregats de prestigi i de seny, van sentir-se disgustats per l'atreviment dels nostres, i disposats a deixar ben sentat que són els actuals possessors de la Copa d'Anglaterra, i que això és equivalent a saber (almenys una mica) de jugar a futbol, es van treure la son de les orelles, es despertaren del decandiment que fins aleshores havia estat la seva característica, i com que els nostres van afilurar sensiblement el gas, el joc es va anivellar i tant n'hi havia per donar com per rebre.

Les brometes dels anglesos, però, no van pas reduir-se a millorar el joc, sinó que aquesta millora féu també referència a les patades. La superioritat física dels anglesos era palesa i innegable i

fins la podíem apreciar els cronistes.

Patades? Doncs ja sabem qui havia de rebre. Qui? En Sami. No podia ésser altre. Va ésser una pilota a l'estómac? Va ésser un cop de colze ben administrat? *Chi lo sa!* El cert és que en «Llagosta» va haver de rebre els auxilis corporals administrats per un massatgista, tres menageres, un entrenador, tres ajudes de cambra i un mosso de corda. El van haver de treure a coll-i-be. Afortunadament va tornar a sortir al cap de poc.

TECNICA DE «PROSS» I UN GOL ANUL·LAT

Els *pross* anglesos no estaven de romansos i van començar a tirar de veta i lluir tot el repertori de

«trucs» i coses per l'estil. El seu joc devingué monòton, pràctic i perillós. Perillós pels contraris, és clar. De totes maneres, la seva especialitat era la tàctica de l'orsai, i com que els nostres davanters, amb tot i que també són professionals, hi queien de la manera més infantívola, resultava que la major part de les arrencades dels nostres es perdien per orsai. I no es pensin per orsais dubtosos, no. Cada vegada que el «paio» Languenus tocava el xiulet per deturar l'avenç per orsai, hi havia només que tres davanters catalans fora de joc. Els dos extrems i en Cros.

Així es va malograr un gol. En Padron va fer una escapada per-

sonal cap a l'ala dreta, i en Sami, veient venir com s'acabaria la cosa, es va córrer cap a l'esquerra. En Padron va filigranejar una mica massa i en Sami va tenir temps de col·locar-se fora de joc. Si no arriba a ésser perquè el reflí (que amb tot i portar gorra i vestit de vellut, tenia una vista de pronòstic) se'n va adonar a temps i va clavar tota la combinació a la mièria, el tercer gol que va marcar en Sami rematant la passada del canari neurastènic, hauria repercutit en el marcador i la brometa hauria estat de les bones.

PELS DOMINIS D'EN ZAMORA

La tarde se iba muriendo. Desaparecia a lo lejos la luz del sol, el astro rey de la Creación, y una nube se iba teniendo de color de rosa (naturalmente de rosa que fuese de color de rosa).

A dalt al nostre observatori hi havia un bé de Déu de senyors amb prismàtics i telescopis que donaven la nota de color. La temperatura seguia sense millorar i el fred anava adquirint per moments unes proporcions alarmants.

Els anglesos, mentrestant, no perjudicats pel *calor antideportivo*, seguïen amb els seus tretze amb una constància digna de tota mena d'elogis. La sort principal dels de casa era que no s'atrevien a xutar. Això, però, fou causa de què en Zamora es confés massa i tot d'un plegat es va sentir un espetec d'aquells que fan tant soroll i que són originats per la pilota quan topa amb el travesser. El moment va ésser tràgic. Ja tothom es veia enterbolida la victòria, però es veu que no havia de passar res de nou, i tot s'acabà amb el surt, un surt sense conseqüències.

LA BARRERA HUMANA

Va ressonar un crit en l'espai. Era que tots plegats previem la catàstrofe. Un dels nostres havia tocat la pilota amb la mà, a dos dits de l'àrea. Va ésser *free-kick*,

CITROËN

TALLERS GUSTEMS

RECTIFIQUEM BLOCS B.12 QUE ENTREGUEM AMB PISTONS, SEGMENTS I AXES PER 80 P.TES.
B.14 : 90

FERRER DE BLANES, 9
PROP BUENAVISTA)

ENTREGA A LES 24 HORES

TELEFON 75023
BARCELONA

que, tirat per un *pross* britànic, equival a mig gol. En Zamora va donar les ordres corresponents, i davant la porta catalana es va formar la muralla humana. El mig-centre d'ells s'hi va posar bé, va xutar, i les cames no sabem de qui van evitar que passés res de particular.

I aviat es va acabar la primera part, amb un dos a zero molt bonic. Els jugadors es van retirar i foren entusiàsticament aplaudits.

LA FINAL DELS ATLETES

Van reparèixer els atletes a la pista de cendra. Es tractava de fer-se la final dels cent metres. Això donà ocasió a en Meléndez de lluir aquell jersei blanc que li havien deixat, i a més tot aquell gremi d'aspirants a sots-entrenadors van poder tornar a marcar etxures i a remenar la cua davant la tribuna.

Van guanyar els atletes del «Barça», amb en Junqueres al davant i en Roca de segon. Les curses ja eren interessants, però nosaltres hi trobàrem més la *pose* d'en Meléndez i el *savoir faire* amb què donà la sortida amb la pistola de dos canons.

TORNEM-HI

La gent va tenir temps de tornar-se a impacientar. S'anava fent fosc, la temperatura convidava a anar-se'n a caseta a encendre el braser i als futbolistes es veu que no els venia d'una hora.

Per fi, després de mil preparatius i coses estranyes, va reprendre's el joc.

Característiques? Les mateixes. Els anglesos seguiren amb el seu joc super-net, fent córrer els col-

zes a desdir i no deixant tranquils els turmells de ningú.

Val a dir, però, que els de casa s'hi van saber tornar. En Castillo i en Martí, igualment que l'Alcoriza, estaven d'allò més satisfets del caire del joc. Es trobaven en el seu element. Joc ras i patacada al bulto. Els altres, més o menys, hi feien el que podien. Ja és sabuda aquella màxima que diu que «qui pica primer, pica dos cops». I en aquest món costa molt poc d'ésser una mica esplèndid i no plànyer res, ni les garrotades.

LA PATACADA D'EN VANTOLDRA :: ::

No ens descuidem de dir que encara feia fred i que la pilota cada moment costava més de veure. Era ben fosc. En Cros va passar a en Sami, en Sami a en Vantoldrà i aquest, que estava bastant inspirat, se'n va passejar un parell amb una facilitat grandiosa. Els anglesos, que amb en Padron ja havien acabat els nervis i la paciència, es varen indignar i el defensa dret va aprofitar l'ocasió per deixar «noceau» a en Vantoldrà, d'un cop de colze directe a l'estómac. La bronca es va sentir des d'Anglaterra i en Vantoldrà va ésser tret a pes de braços.

LA VENJANÇA

Hom preveia la venjança terrible a càrrec d'en «Llagosta». No va ésser així, però. En Vantoldrà, ben auxiliat, es va mig refer i va tornar a sortir en mig d'uns aplaudiments fantàstics.

I ell mateix es va venjar. Com? Doncs aprofitant la primera pilota que li varen passar, per driblar-ne un parell més i d'una esquerra de

pronòstic encolomar el tercer gol als afligits anglesos.

Figurin-se l'ovació i l'entusiasme. En Vantoldrà al cap de poc tornà a caure, ressentit de la patacada, i se'l varen emportar definitivament.

EN PARERA VA MARCAR EL QUART :: ::

El joc dels anglesos va augmentar un duresa, i el pobre Padron, que els tenia atabalats amb el seu *dribling* va ésser el que va recollir més carícies (?).

Però els nostres s'esbravaven fent gols. I com a venjança de les malifetes dels anglesos, en Parera aprofità una pilota per fer una escapada individual i aconseguir el quart de la sèrie. La jugada va ésser saludada amb l'ovació que es mereixia.

DISTINCIONS

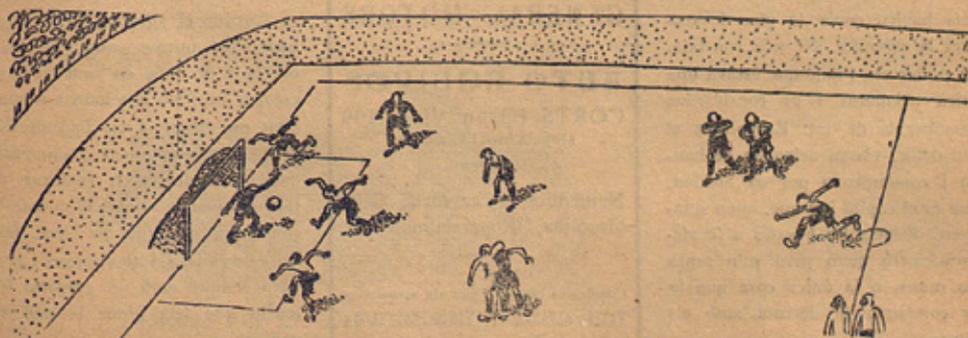
De l'equip de Barcelona van desentonar en Solé, que estava molt espès, i en Parera, que no va fer altra cosa de bo que el quart gol. Els altres davanters varen demostrar que encara que tots quatre tinguessin una diferent manera de jugar a futbol, quan volien es comprenien perfectament els uns als altres. Cal remarcar que el «clàssic» Cros, tenint de veïns els «avant-guardistes» Sami i Padron, no va desentonar gens. Els altres es mereixen tota mena d'elogis.

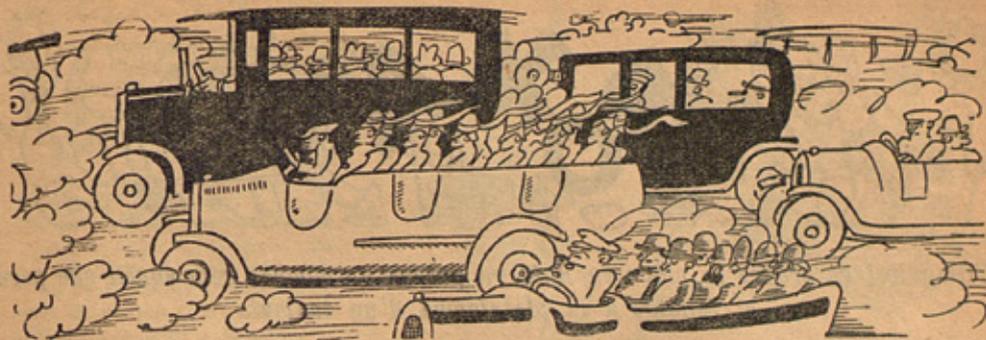
Dels anglesos ens van agradar els defenses, el mig-centre i l'ala esquerra, en especial l'extrem.

El rellí ho va fer bé. Cosa que no acostuma a passar pas massa sovint.

En resum, doncs, la vinguda del «Bolton» va ésser un èxit complet.

DIFUNT

Humorades sobre la inauguració de l'Estadi de Montjuïc

En acabar-se l'encontre de rugby, que tant entusiasma a determinats espectadors (car n'ha havia molts que no sabien de què anava), uns empleats amb uniforme color café amb llet amb una mica de sucre, procediren a desfer la porta dels rugbystes per a instal·lar-hi la dels futbolistes.

Aquesta senzilla operació la realitzen amb l'ajuda d'una tarima esglaonada, la qual, junt amb un pal de la porteria, donava tota la sensació d'un patíbul.

Un d'aquells senyors que només disfruten deixant anar comentaris humorístics, amb més o menys solta, es va permetre el luxe d'opinar el següent:

—Mireu: ja preparen el patíbul per a executar el refli si ho fa malament.

La sortida dels equips de dins els *sótanos* de l'Estadi produí entre el públic un efecte fantàstic i indescriptible.

—Sembla aquell tros dels «Pastorets» en què el dimoni s'apareix de sota terra, oi Pauet?—deien els pares de família als seus monissims fillets, tot eixugant-los-hi uns moquets que eren una delícia.

—Sí; però a «Novetats» abans de sortir el dimoni fan una flamarada!—contestava invariablement el nen moníssim de rostre enjoiellat de moquets.

—Doncs mira; aquí es veu que no estan per focs!

—Sí; ja veig que només estan per cendra!

El pare callava, però interiorment es feia aquest determini:

—No pot ésser; aquest Pauet, per l'edat que té, hi toca massa. Li hauré de prohibir el llegir el XUT! una temporadeta.

Sortint de sota terra el que estava més en caràcter era en Sami.

—Per què?—ens demanaran els llegidors impacients.

—Doncs, senzillament: perquè el sortir de sota terra és una cosa que escau moltíssim a un mago.

XAMPANY SANT JORDI

EL MILLOR DE CAVA
BODEGAS CATALANAS

Casp, 115 : Telèfon 5.3884 : B. RUEBODA

**ACABEN DE POSAR-SE
A LA VENDA:**

**ELS MILLORS
XISTOS DEL MÓN**

amb la "Història del xisto", per
EL «SERENO» DE L'ALTRE BARBI

Libret recomanat per
les eminències mèdiques
de tot el món contra
l'ensopiment i la neu-
rastènia

Només val 30 cèntims

(Dissimulin, despistin i tirin al dret.)

En Padron, el diminut Padron, al costat d'aquells anglesos capaços d'encendre el cigar a la farola de la Plaça de Catalunya sense encaparrar-s'hi, oferia un contrast d'allò més graciós i caricaturesc.

A propòsit d'això, vàrem sentir un senyor que deia:

—Fixi's: aquell jugador del «Bolton» i en Padron semblen talment en David i en Goliath.

I l'altre li va respondre:

—Sí; però aquí el que fa el paper de David és el que se la carrega!

L'Estadi estava ple de persones completament desorientades en qüestions esportives, que sols s'havien decidit a adquirir una localitat per la curiositat de veure 65.000 persones reunides dins d'un camp de joc.

Al costat nostre hi seia un home grassó, ja entrat en anys (que forçosament havia d'ésser tractant d'aufals o de bestiar), que preguntà a un jove amb la més extraordinària bona fe:

—Qui juga millor: en Sami o en Samitier?

La resposta fou digna d'un sirdalista:

—Doncs miri... jo crec que l'hombre-llogasta.

(Rigorosament històric.)

COMTE DRUS

III. NATACIÓ

INAUGURACIÓ DE LA PISCINA OLÍMPICA

La seva construcció va patir nombrosos retards però finalment va ser inaugurada, fet del qual se'n feia ressò el número 541 de la revista *Stadium* del 15 d'agost del 1929.

DIARI EL MUNDO DEPORTIVO, DIMECRES 25 DE SETEMBRE DE 1929 (PÀG.1-2)

El equipo nacional húngaro venció normalmente y rotundamente al "siete" español por 9-0 y 9-1, realizando magníficas exhibiciones de Water-Polo.

ASES MUNDIALES

El equipo húngaro esta en plan de gran "as" de la natación internacional. Sin duda alguna, habrá sido una decepción para ellos y habían considerado como un feo a su valor intrínseco y a su prestigio de "vedettes" que la piscina olímpica de Montjuich se haya visto apenas medio ocupada en su capacidad por el público. Pocas veces, ninguna acaso, los internacionales "magyares", finalistas en Ámsterdam y vencedores en Budapest en el reciente torneo -un verdadero campeonato mundial- habrán dejado de ver que las localidades de los importantes locales náuticos donde han actuado, se hayan agotado completamente e incluso hayan llegado a ser insuficientes. En Budapest, los waterpolistas, húngaros son los ídolos del público deportivo y para corresponder a ese favor, a ese fanatismo de su público que ha vibrado al conjuro de resonantes e ininterrumpidos triunfos, los waterpolistas húngaros pasan más de dos horas cotidianas supeditándolo "todo" a su preparación y se enclaustran antes y durante el torneo en un restaurant apartado de la capital y su entrenador no los "saca" más que para el entreno primero y para jugar los partidos después, para reintegrarlos de nuevo a su campo

Los hermanos Wannie que tan excelente papel han hecho en las pruebas de natación

de concentración... por hasta el día siguiente a la hora de abatir a otro adversario. Y así los húngaros ganaron por 7-0 a los suecos, que quedaron sub campeones en Budapest, 7-1 los alemanes, campeones olímpicos, y a los franceses, campeones olímpicos en 1924, por 10 a 6.... En su plan de "ases", en un admirable y elogiado plan de "ases" los húngaros exigen lo que quieren para exhibirse en Barcelona: un árbitro internacional neutral, que se vulneren las normas clásicas de los match de carreras limitarlo a 3x200, lo que debería ser un 4x200 en relevos (porque Barany no puede venir) y se me vienen desplazando para las carreras que no son del "siete" de waterpolo. No lo criticamos. Todo ello nos parece muy bien, perfectamente bien. Pero ¡¡ cuánta diferencia con los belgas y del mismo "Ferencvaros" que en plan de "tournée" de equipo desplazan a siete u ocho individualidades que han de servir para los "barridos y los fregados"!! Es admirable poder conseguir esta posición espléndida. Una posición que solo se puede adoptar cuando se tiene la seguridad de obtener estos triunfos copiosos. Tan admirable como ridículo suponer que nuestros jugadores, que nuestro voluntarioso equipo nacional -el equipo de selección española que es equipo de un solo club- pudiera obtener mejores resultados que los que obtenían suecos y alemanes, verdaderas potencias internacionales en el Torneo de Budapest. No; los "scores" encajados por el equipo de España en estos dos encuentros no pueden manifestar dos decepciones. No; lo que hubiese sido decepcionante, sería, sin duda, que los campeones mundiales, esos húngaros formidables que tan noblemente saben adoptar y "vestir" este lógico y conveniente papel de "ases", no se hubiesen impuesto y demostrado con hechos y con números, en el campo y en el marcador su superioridad incontrastable. ¿Cómo entonces habrían justificado sus títulos, su "postin" y sus naturales exigencias?

Para nosotros son artículo de fe que ayer, terminada la segunda reunión nos decía este árbitro formidable que se llama Mr. Delahaye:

"En la tesitura con que los húngaros actúan en Budapest, donde en su campo y con su público, dominan a placer y juegan como una fieras, los resultados de este equipo único no pueden extrañar contra nadie aunque sean alrededor de 20 a 0 en el marcador".

Esta es la verdad del equipo de Hungría y esto es lo más puesto en razón. Si Mr. Delahaye que ha visto jugar a los campeones mundiales en Budapest tiene esta impresión, los 9-0 y 9-1 son resultados altamente honorables.

EL EQUIPO DE ESPAÑA

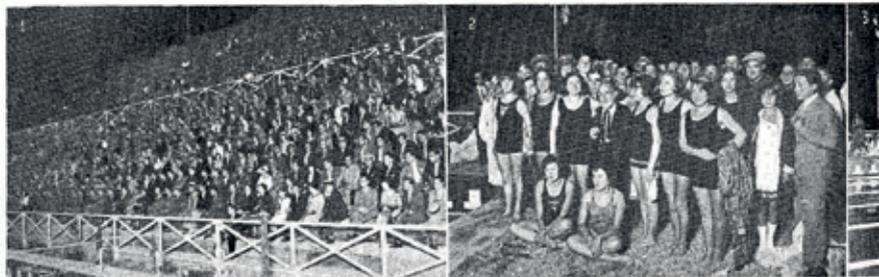
Desde la pundonorosa actuación del "siete" de España en Amberes pasando por la tan discutida en las Olimpiadas de París, el proceso de evolución del waterpolo internacional de España ha girado en torno a un equipo de club. Y por las trazas, las cosas no llevan rumbo de variar. Este es el defecto capital que tiene el waterpolo español. Aparentemente, el hecho de que el equipo nacional debiera formarse tomando íntegra y forzosamente un equipo de club, colmaría los deseos de cualquier Mateos waterpolístico del plantel de los más exigentes. ¡Ahí es nada estar exento de las críticas suspicaces que aluden a personalismos, amistades,

y favoritismos al juzgar la constitución de los equipos, y ahí es nada, poder disponer siempre de los "siete" hombres bajo el mismo techo y en una sola convivencia y camaradería! Pero ¡ay! Que estas bellezas de sistema no son nada sino hay lucha. Y el equipo del C.N.B. es un lindo equipo que en vez de llamarle un equipo nacional de Club, debe ser llamado un equipo de club nacional. Porque este "siete" se pasa todo el año y el lapso cuatrienal que separa a las olimpiadas, entrenándose a "ataque a goal" en el bullicio de la piscina de la Escollera. Un bullicio simpático entre una camaradería social encantadora. ¡Pero no hay lucha! A pesar de no haber lucha este "siete" ha progresado y el papel waterpolístico de España ha aumentado de valor. Es un mérito mucho mayor porque este equipo tiene el medio natural de la lucha que es lo que lleva inconscientemente al progreso. El "siete" nacional del C.N.E. prospera hoy por su consciencia de saberse con la responsabilidad de la representación que ostenta es un equipo nacional por derecho propio que se mantiene y a alienta entusiasta por el hecho de ser nacional. En este "siete", que considerado como equipo de club es internacionalmente excelente, hay base para un gran equipo. El promedio de edad de los mismos es de 21 años. No hay otro equipo nacional en el mundo, que pueda resistir la comparación en juventud de sus componentes. Si este equipo exclusivamente nacional que limita sus actuaciones a defender los colores de España pudiera desenvolverse habitualmente como equipo de club y luchar a menudo con adversarios de capacidad suficiente en competiciones regionales o nacionales – cuán lejos lo vemos- si este equipo pudiera entrenarse "todo el año" en agua dulce .cuán lejos lo vemos- si este equipo tuviera la voluntad necesaria para seguir con este tesón, este compañerismo y este entusiasmo que le anima cuando estos muchachos igualaran en promedio de edad a los de Hungría; ¡ cuán lejos quedarían éstos 9-0 y 9-1 de Montjuich! Sin necesidad que nuestros muchachos tuvieran que sacrificarlo "todo" a sus prácticas waterpolísticas, sin necesidad de abandonar sus negocios, fuente de sus ingresos, sus actividades particulares y su libertad. No importa repetirlo. El verdadero debut internacional del equipo de España, en España, el debut que se ha tenido el valor, la temeridad o la osadía de acontecer contra los propios húngaros, los mejores del mundo, ha sido muy honorable.

TERMINEMOS.....

Si terminemos, porque a seguir por este camino tememos que llegaríamos a entusiasmarnos con lo que han hecho nuestros representantes. Y terminemos diciendo que los que menos han evidenciado sentir el peso de la emoción ante la "imponencia" de los colosos que se les oponían, han sido quizá los más jóvenes. Esos que apenas acaban de dejar la sección infantil para iniciar la senda donde triunfan los hombres. Gamper, Rafael, Jiménez y Brull. Han sido en el conjunto de las dos actuaciones, los más serenos, los más reposados, quizá los menos impresionados. ¿Qué más podía exigirse a nuestros muchachos?

Los deportes en la Exposición

1. Aspecto que presentaba la gradería de la piscina de Montjuich la noche de la inauguración, en la cual se celebró la Basols, Mercader, Fanny, Prieto y Trigo, rodeando al señor Solé, momentos antes de disputarse la prueba de relevé preparadas para zambullirse en el momento de efectuar la prueba de 100 metros estilo libre.—4. Sapés, del Club Natación, 400 metros estilo libre, 100 metros es

Después de varios tropiezos, se inauguró oficialmente la piscina de Montjuich el día 7 a las once de la noche, a cuyo acto asistieron el Comité de la Exposición, autoridades, deportistas y prensa. El señor Ramón, en nombre de Barcelona y de la Exposición, hizo entrega a los nadadores de la misma, agradeciéndolo en

nombre de ellos el señor Fabregat, presidente de la Federación Española de Natación Amateur.

El aspecto que ofrecía el marco que encuadraba la piscina era de lo más típico y risueño que se pueda imaginar.

Las pruebas se desarrollaron con éxito, consiguiéndose buenos tiempos y batiéndose

cuatro records de España y de Cataluña; los 400 metros estilo libre fueron batidos tras reñida lucha por el joven de 16 años Sema Palatxi, en 7 m. 49 s. ³/₅, del C. N. Barcelona.

Los 100 metros, braza de pecho, por Sapés, de Sabadell, en 3 m. 6 s.

Los relevés 5 por 50, estilo libre, por el equipo del Barcelona, formado por Gamper, Palatxi, Schulz y Majó, en 11 m. 30 s.

Los 100 metros, estilo libre, femeninos, por la simpática nadadora del C. N. Barcelona Mercedes Basols, en 1 m. 29 s.

Los 100 metros estilo libre, por A. Sabata, 1 m. 11 s. ⁹/₁₀, del C. N. Barcelona.

Los relevés 4 por 50, a cuatro estilos, por el equipo del C. N. Barcelona, compuesto por Gamper, Cruells, Durán y Sabata, en 2 m. 21 s. ²/₁₀.

Los relevés 4 por 50, estilo libre, femeninos, por el equipo del C. N. B., integrado por las señoritas Basols, Granicher, Trigo y Palatxi.

En los saltos efectuaron magníficas exhibiciones desde las palancas de 3, 5 y 10 me-

Hermoso aspecto de la piscina construída en el recinto de la Exposición la víspera de inaugurarse

Internacional de Barcelona

tercera jornada de los Campeonatos de Natación de Cataluña. —2. Las señoritas Granicher, Aumacellas, Palatxi, por 50.—3. Las señoritas Basols, Aumacellas, Pearson, Palatxi, Trigo y Granicher, con el starter señor Solé, de Sabadell, y Palatxi, Basols y Sabata, del C. de N. Barcelona, vencedores, respectivamente, de los 100 metros libre, femeninos, y 100 metros estilo libre.

tros Albert y Artal, del C. N. B.; Cervera, del C. N. Arenys, y Ulió, del C. N. Atlhètic, que cosecharon nutridos aplausos.

En water-polo se entabló una competición amistosa, ya que los water-polistas eran todos del C. N. Barcelona y la lucha no revistió el carácter que se da cuando el partido es internacional.

Los equipos estaban compuestos: el A, por A. Trigo, Gibernau, Fontanet, Cruells, León, Majó y Santacana, que marcó un goal.

El B, que salió vencedor, por Batallé, Durán, Sabata, Palatxi, Trigo, Borrás y Gamber.

Arbitró el presidente de la Federación Catalana de Natación Amateur, F. Gibert.

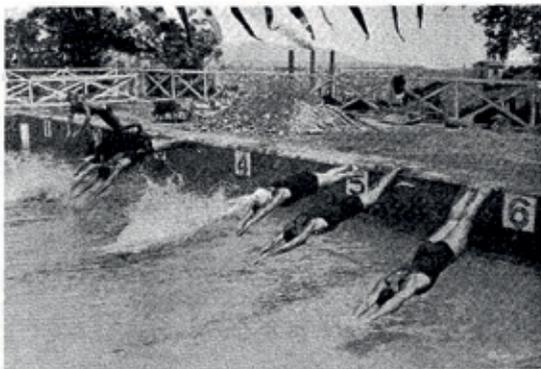
Como puede verse con las pocas líneas que integran esta relación, el C. N. Barcelona conquistó el laurel de todas las pruebas, excepto los 100 metros braza de pecho que copó el C. N. Sabadell.

En resumen, un gran éxito en la primera jornada de los Campeonatos de Natación, tanto por la cantidad y calidad

de público como de concursantes, por todo lo cual debe y puede estar satisfecho el Comité Deportivo de la Exposición de Barcelona.

El miércoles, 14 del corriente, por la noche, se celebró la segunda y última jornada de los campeonatos de Natación de Cataluña con el mismo éxito de la primera, debiendo hacer constar que el Club de Na-

tación Barcelona salió también airoso y vencedor en todas las pruebas, excepto la de braza, que la conquistó Sapés, del C. N. Sabadell, al cual felicitamos por su buena actuación. Hay que remarcar el éxito de Palatxi en la prueba de fondo de los 1.500 metros, que se llevó al público de calle, batiendo el record en formidable lucha contra Artigas y Fernández.

Entrenamientos efectuados en la piscina de Montjuich días antes de terminarse las obras
Fotos Claret

ANUNCI
PUBLICITARI AL
DIARI ESCRIT
PREMSA ESCRITA

IV. ESCACS

EL TORNEIG INTERNACIONAL I L'OBERTURA CATALANA

El Torneig Internacional que va aplegar destacats grans mestres internacionals així com els millors taulers nacionals, va deixar una important herència com ara l'obertura catalana, un innovador plantejament obra del gran mestre Tartakower. Extret del llibre *Federació Catalana d'Escacs. 75 anys d'història*, editat l'any 2001 per la Federació Catalana d'Escacs amb motiu de les seves noces de platí i amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el Servei d'Esports de la Diputació de Barcelona, l'Àrea d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona i la UFEC.

LLIBRE FEDERACIÓ CATALANA D'ESCACS 75 ANYS D'HISTÒRIA
 (PÀG. 110-111-112-113-114-115)

1. El Torneig Internacional de l'Exposició de Barcelona 1929

El Torneig Internacional d'Escacs que va tenir lloc amb motiu de l'Exposició de Barcelona 1929, és una fita clau en la història dels escacs a Catalunya i Espanya. Cal tenir en compte que aquesta competició la va organitzar la Federació Espanyola d'Escacs, que havia nascut a Barcelona dos anys abans, i que tot just havia començat a prendre contacte amb els organismes i altres entitats escaquístiques. La Federació Espanyola estava formada per un consell directiu d'aficionats catalans i estigué domiciliada a Barcelona fins al 1932. Per la seva part, la Federació Catalana donava suport a totes aquestes activitats i totes aquelles que promocionaven els Escacs a Catalunya.

El torneig es va poder portar a terme gràcies a l'ajut econòmic de la Direcció de l'Exposició Internacional de Barcelona, que va donar una subvenció de 30.000 pessetes.

La Federació Espanyola d'Escacs va invitar als mestres estrangers següents: José Raúl Capablanca (Cuba), ex-campió del món, Savielly Tartakower (Polònia), Edgar Colle, campió de Bèlgica, Friedric Yates, campió d'Anglaterra, Mario Monticelli, campió d'Itàlia i Vera Menchik (Txecoslovàquia) campiona mundial.

Dels jugadors espanyols, cinc van ser invitats directament per la Federació Espanyola pels seus mèrits.

Aquests foren Manuel Golmayo, campió d'Espanya; Valentí Marín, com a excampió d'Espanya (encara que aquest títol es dubtós, ja que fins aquell moment solament Golmayo havia assolit el títol); José Aguilera, campió de Múrcia; Ramon Rey Ardid representant del "Comitè de la Federació Centre d'Escacs"; i Josep Vilardebó, campió de Catalunya.

Per a cobrir els quatre llocs restants de jugadors nacionals, la Federació Espanyola organitzà un torneig selectiu, al qual intervingueren vint jugadors

procedents de diferents organismes espanyols i que foren:

Invitats directament per la Federació Espanyola:

Lluís Cortés, Àngel Ribera i Plàcid Soler, de Barcelona

Agustín Gómez i Gustavo Navarro, de Madrid.

Carles Espinosa i Carles R. Lafora, de València,

Juan de la Mata, de Sevilla

Designats pels respectius organismes: Manuel Pérez de Lema, de Múrcia i Mariano Picazo, d'Albacete, corresponents a la «Federación Murciana de Ajedrez»; Joaquim Torres Caravaca, metge català resident a Sevilla, corresponent a l'Asociación Sevillana de Ajedrez, Miguel Pérez de Miguel, de León, pertanyent al «Grupo Ajedrecista Leonés»; Gerardo Ervina, de Vitòria corresponent a la «Federación Club Vitoriano de Ajedrez»; Alfredo de la Fuente Abad, de La Corunya, pertanyent al «Comité de Galicia»; J. Cámara, designat per la «Federación Valenciana de Ajedrez»; Vicenç Almirall i Martín de Ortueta, designats pel Comitè de la «Federación del Centro»; i Antoni G. Castellá, Josep M. Font i Horaci López d'Aubarede, corresponents a la «Federació Catalana».

Aquest conjunt de vint jugadors es van disputar els quatre llocs que se'ls reservaven per a la segona prova, la internacional, amb un torneig dividits en grups per sistema lliga i tres eliminatòries. En cada fase, quedaven eliminats els dos últims de cada grup.

Finalment, es classificaren Almirall, Soler, Ribera i Font. Almirall no va poder continuar la competició a causa dels seus deures professionals, i fou substituït per Torres, que era el qui havia fet més punts a l'última eliminatòria.

Aquest torneig de selecció es jugà al saló d'actes de l'Ajuntament de Vall de Roures del Poble Espanyol de l'Exposició de Barcelona, del 15 al 28 d'agost.

El Torneig Internacional començà a jugar-se el dia 25 de setembre al Palau de les Arts Decoratives, i es va acabar el dia 11 d'octubre.

Els premis d'aquesta competició van ser els següents: 1r: 2.000 ptes., 2n: 1.500 ptes., 3r: 1.200 ptes., 4t: 1.000 ptes., 5è: 900 ptes., 6è: 700 ptes. i 7è: 500 ptes.. Per la resta dels participants es va establir uns premis de consolació a raó de 30 pessetes per partida guanyada i 15 per taules.

Segons les bases que regularen el torneig, es concedí el títol de Mestre Nacional d'Escacs, als quatre millors classificats espanyols de la prova internacional, i al jugador nacional millor classificat d'aquesta se'l proclamà desafiant del campió d'Espanya, títol que es disputaria en un matx al millor resultat de 12 partides, a jugar dintre de l'any 1930. Aquest aspirant fou el Dr. Rey Ardid, primer classificat espanyol.

També en aquest torneig va néixer l'Obertura Catalana, promoguda per Francesc Armengol, aleshores directiu de la Federació Espanyola, que va donar un premi de 150 pessetes, al participant que jugués una nova obertura que portaria el nom de Catalunya per tot el món. Aquesta distinció va recaure en el Dr. Tartakower que va introduir la nova idea de desenvolupar el alfil de rei en fianchetto en el gambit de dama.

El torneig va ser un passeig per Capablanca, que va guanyar totes les partides, a excepció d'unes taules amb Tartakower, que va ser segon, sense perdre cap partida.

Aquest fou el quadre del torneig:

Ronda 1 – 25 setembre

	Barcelona 1929	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	Total
1	J.R.Capablanca	■	1/2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	13,5
2	S. Tartakower	1/2	■	1	1/2	1	1	1/2	1/2	1	1	1/2	1	1	1	1	11,0
3	E. Colle	0	0	■	1/2	1	1	1	1/2	1	1	1	1	1	1	1	11,0
4	M. Monticelli	0	1/2	1/2	■	1/2	1/2	1	1	0	1/2	1	0	1	1	1	8,5
5	R. Rey Ardid	0	0	0	1/2	■	1/2	1	0	1	1/2	1	1	1	1	1	8,5
6	M. Golmayo	0	0	0	1/2	1/2	■	0	1	1/2	1/2	1	1	1	1	1	8,0
7	F. Yates	0	1/2	0	0	0	1	■	1/2	1/2	1	1/2	1	1	1	1/2	7,5
8	V. Menchik	0	1/2	1/2	0	1	0	1/2	■	1	1/2	1/2	1	1/2	1	0	7,0
9	J. Vilardebó	0	0	0	1	0	1/2	1/2	0	■	1/2	1	1/2	1	1	1	7,0
10	P. Soler	0	0	0	1/2	1/2	1/2	0	1/2	1/2	■	0	1/2	1/2	1/2	1	5,0
11	V. Marin	0	1/2	0	0	0	0	1/2	1/2	0	1	■	1	1/2	1/2	1/2	5,0
12	A. Ribera	0	0	0	1	0	0	0	0	1/2	1/2	0	■	1/2	1	1	4,5
13	J.M. Font	0	0	0	0	0	0	0	1/2	0	1/2	1/2	1/2	■	0	1	3,0
14	J. Aguilera	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1/2	1/2	0	1	■	1	3,0
15	J. Torres	0	0	0	0	0	0	1/2	1	0	0	1/2	0	0	0	■	2,0

Aguilera, J – Font, J 1–0
 Capablanca, J – Colle, E 1–0
 Soler, P – Rey Ardid, R ½–½
 Tartakower, S – Monticelli, M ½–½
 Torres, J – Menchik, V 1–0
 Vilardebó, J – Marin, V 1–0
 Yates, F – Golmayo, M 1–0

Descansa: Ribera

(1) Aguilera, J – Font, J

[D51]

1.d4 d5 2.c4 e6 3.♘c3 ♟f6 4.♙g5 ♞bd7 5.e3 ♚b4 6.♞b3 ♜xc3+ 7.♞xc3 0-0

2. La Obertura Catalana

La Obertura Catalana, va néixer al Torneig Internacional de Barcelona de 1929 i el seu naixement va lligat principalment a dos noms: Savielly Tartakower, el seu creador, i Francesc Armengol, la persona qui va impulsar la seva creació.

El principal impulsor de l'idea va ser l'afecionat Francesc Armengol, aleshores dirigent de la Federació Espanyola i vicepresident del Club d'escacs Barcelona i fins i tot més tard president de la Federació Catalana d'Escacs en 1934.

Quan es va celebrar el Torneig Internacional de Barcelona, Armengol era un dels organitzadors, i president del "Comité de Propaganda de la Real Federación Española de Ajedrez" i va ser ell qui va proposar el donar un premi especial a qui creés una nova idea d'obertura, que hauria de portar el nom de Catalana, encara que la idea original va ser del propi Tartakower, a un article aparegut al diari "La Nau", poc abans del Torneig Internacional, on deia que "Si al costat de la partida espanyola, que té més de 400 anys d'existència, posseïm també una obertura saragossana, que cerca la destrucció del problema format pels peons centrals, no seria d'estranyar que alguna obertura catalana sigui creada en el Torneig de Barcelona"

La idea es va portar a terme, i així, el programa oficial del torneig i dins del capítol relatiu a premis especials, feia menció de les aportacions de caràcter particular. Entre aquestes n'hi havia una d'anònima amb el lema d'«Un admirador concedeix un premi de 150 ptes. al participant que origini, a la segona prova, [el torneig internacional] l'Obertura Catalana que proposa el Dr. Tartakower».

Precisament seria el propi Mestre polonès-francès, Savielly Tartakower, un important representant de l'escola hipermoderna d'escacs, a més de reconegut teòric, qui va presentar la nova idea de lligar el fianchetto del alfíl de rei amb l'esquema del gambit de dama. Aquesta idea va ser immediatament reconeguda com la més interessant per assolir el premi esmentat.

V. VELA I REM

Ampla crònica de les regates internacionals de vela celebrades amb motiu de l'Exposició, publicada al número 538 de la revista *Stadium*, 1 de juliol de 1929.

REVISTA STADIUM, DILLUNS 1 DE JULIOL DE 1929 (NÚMERO.538-PÀG.16-17-18-19)

El deporte náutico en la Exposición de Barcelona

*Regatas Internacionales a Vela, Copa Exposición de Barcelona
Campeonato Nacional de Remo / Gran Premio Internacional de Remo
y Crucero Internacional del Mediterráneo*

Copa Exposición Internacional de Barcelona ganada por el yate francés *F. 5.* — El *F. 29*, también francés, obtiene el segundo puesto, y el *E. 19*, del Club de Bilbao, se clasifica en tercer lugar Fotos Vela

FRONTE al final de la escollera se ha corrido la tercera jornada de regatas internacionales de la Copa Exposición de Barcelona, organizadas por el Real Club Marítimo de Barcelona, y también esta vez ha correspondido el primero y segundo lugar a la reconocida pericia de los yachtmens franceses,

La salida ha sido por el siguiente orden: *Tilda*, *Nereida*, *Rosita*, *Lau*, *Linda* y *Almogávar*.

En la primera y segunda vuelta se ha continuado en el mismo orden, pero en el transcurso de la tercera vuelta el *Rosita* ha conseguido pasar al *Nereida*, notándose la retirada del *Almogávar*, quedando clasificados por el siguiente orden:

1.º *Tilda*, del Yacht Club de Francia, propiedad de F. Conill, patrón el mismo; tiempo empleado, 1 h. 49 m.

2.º *Rosita*, de la Sociéte des Regates Cannoises, propiedad de Mme. Conill, patrón M. Comat; tiempo empleado, 1 h. 54 minutos.

3.º *Nereida*, del R. C. M. de B., patroneado por S. Amat; tiempo empleado, 1 h. 57 m. 11 s.

4.º *Lau*, del R. S. C. de Bilbao, patroneado por el Marqués de Balarque; tiempo empleado, 2 h. 1 m. 3 s.

5.º *Linda*, del R. C. M. de B., patroneado por P. Pi; tiempo empleado, 3 h. 1 m. 41 s. *Almogávar*, retirado.

En la prueba de yates, seis metros (asimilados), tomaron la salida el *Mercedes*, el *Raz-*

ziola y el *Bajazzo*. y por este orden han continuado hasta el final.

1.º *Mercedes*, propiedad de E. Bertrand y Serra, patrón R. Millieri; tiempo, 2 h. 19 m. 5 segundos.

2.º *Razziola*, propiedad de E. Heusch, patrón el mismo; tiempo, 2 h. 21 m. 30 s.

3.º *Bajazzo*, propiedad de M. e I. Ventosa, patrón J. Casas; tiempo, 2 h. 29 m. 10 s.

En los yates de la serie Hispania, clase U, la salida ha sido buena para el *Sens Por*, siguiéndole el *Maria del Remé*, *Pipo*, *Avant*, *Maria del Carmen* y *Fitora*. Los únicos que han hecho una regata disputada han sido el primero y segundo clasificados, pues durante toda la vuelta hasta casi el final se han ido inquietando,

pero en ninguna ocasión ha podido el *María del Remei* sobrepasar al *Sens Por*, resultando la puntuación como sigue:

1.º *Sens Por*, de J. M. Llanza, patrón el mismo; tiempo, 1 h. 31 m. 33 s.

2.º *María del Remei*, de A. Pittoch, patrón el mismo; tiempo, 1 h. 32 m. 21 s.

3.º *Pipo*, de M. Mateu, patrón O. Walter; tiempo, 1 h. 33 m. 28 s.

4.º *Avant*, de A. Fatjó, patrón el mismo; tiempo, 1 h. 34 m. 20 s.

5.º *María del Carmen*, de E. Thices, patrón el mismo; tiempo, 1 h. 34 m. 39 s.

6.º *Fitra*, de A. V. Hugo, patrón el mismo; tiempo, 1 h. 38 m.

* * *

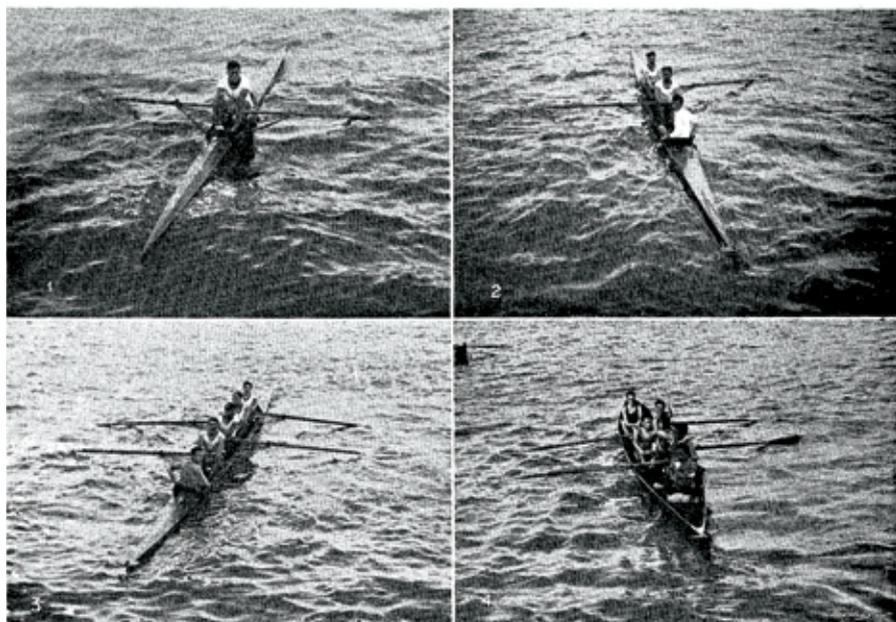
La nota más importante del sport náutico durante la pa-

sada quincena, ha sido, sin duda alguna, la gran regata internacional que, bajo los auspicios de la Exposición de Barcelona, ha organizado el Real Club Náutico, con un éxito sin precedentes en los anales hispánicos y que puede parangonarse con pruebas similares extranjeras y aun aventajar las más famosas por el número y la calidad de los participantes.

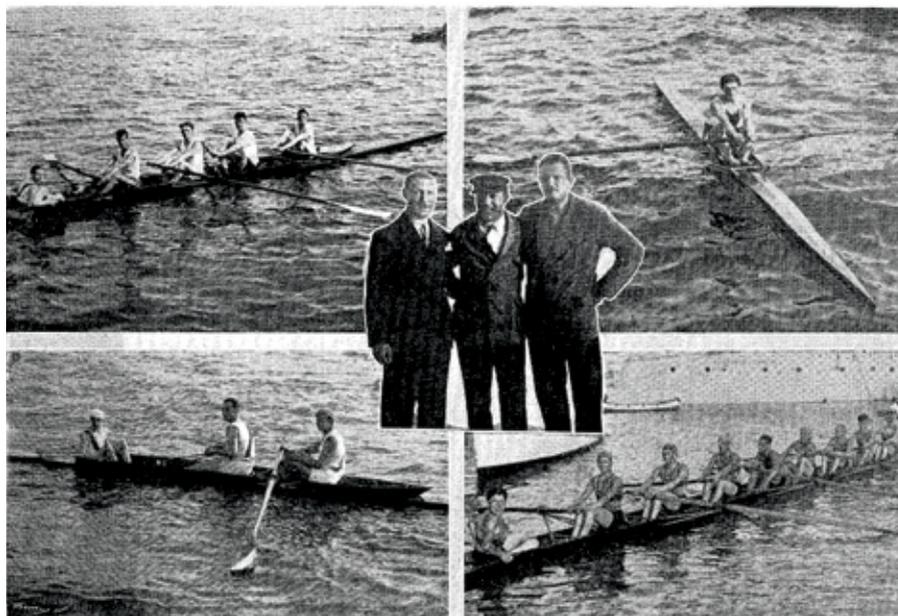
En efecto, diez yates salieron de Barcelona para llevar a cabo el crucero a la bellísima bahía de Pollensa y de allí a Puerto Colom y Palma, mientras reunidos en Marsella yates italianos, ingleses, norteamericanos y sobre todo franceses, en número de veinte, llegaron a Palma casi simultáneamente el domingo día 23. Después de pasar allí varios días de descanso y recibir in-

acabables obsequios de los elementos náuticos mallorquines, que quisieron valorizar ante los visitantes las infinitas bellezas de la Isla Dorada, en discreta amabilidad e incansable hospitalidad, emprendieron juntos el retorno el jueves pasado día 27, resultando la regata internacional una lucha magnífica hasta llegar al puerto de Barcelona, justificando por el tiempo espléndido el calificativo de *Iago* que los pueblos del norte de Europa aplican al *Mare Nostrum*.

De la lucha desarrollada en cada momento de la travesía resultaron ganadores de las diferentes series: el antiguo regatero *Tonino*, de S. M. el Rey, quien quiso prestar su concurso a la prueba; el crucero *Hobo*, de Miss S. Walters, en la serie pequeña, y el so-

1. Berdugo, ganador del Campeonato de skiff. —2. El outrigger vencedor a dos remeros y timonel, compuesto por Otín y Catalá; timonel, Pascual. —3. El outrigger *Doris*, a cuatro remeros y timonel, es llevado a la victoria por sus tripulantes Riera, Guillén, Beringué y Pascual J.; timonel, A. Pascual. —4. La regata de yols de mar a cuatro remeros y timonel es ganada por la embarcación perteneciente al Club de Mar Fotos Vela

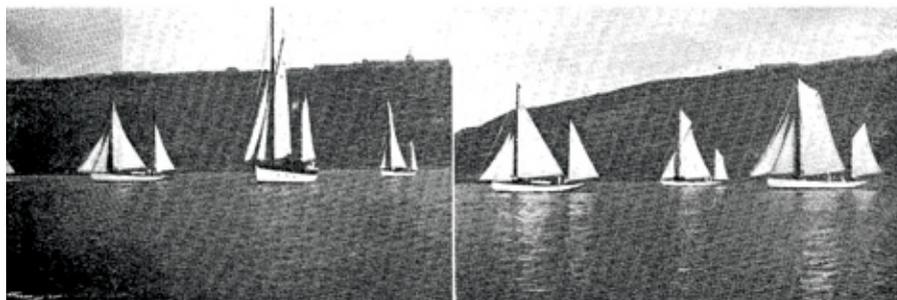
El outrigger belga a cuatro remeros y timonel, perteneciente al Royal Sport Nautique, de Gand, ganador de la Copa Exposición y cinco medallas de vermeil. — Achille Mengi, del Royal Sport Nautique, de Bruge, que llegó en primer lugar de su categoría. — El outrigger a dos remeros y timonel, belga, también se adjudica el primer puesto. — El ocho remeros y timonel italiano, después de una enconada lucha, gana el Gran Premio Exposición. — Los entrenadores: de Francia, Roger Biais; de España, Leandro Coll, y de Italia, Emilio Lucca.

berbio yawl *Eblis*, de Mr. Ferdinand Maroni, en la categoría de yates de más de 15 metros en la línea de flotación.

El yate *Eblis*, ganador de la categoría de cruceros de más

de 15 metros en el Crucero Internacional del Mediterráneo, es un hermosísimo yawl construido en 1903 por *Fife* y sus principales características son las siguientes: eslora máxima,

24,65 metros, en la flotación 18; manga, 4,65, y puntal, 3,40, con 345 metros cuadrados de vela en total, quilla de plomo, de líneas impecablemente hermosas y de distribución inte-

Dos aspectos de la salida de Barcelona de los yates españoles que participaron en el Crucero Internacional del Mediterráneo

Fotos Claret y Vela

Una preciosa fotografía obtenida a la llegada de los yates a la bahía de Pollensa

rior lujosa y confortablemente ideal.

La trascendencia internacional que ha tenido la prueba efectuada, la belleza de las costas mallorquinas y la tradicional simpatía de los elementos directores de la presente organización han hecho que se pactara en principio una entente entre los Comités de los tres países participantes para instaurar con carácter anual la Regata Crucero Internacional del Mediterráneo dando la vuelta a la poética isla, Meca de escritores y artistas de luegros años, como lo es moderadamente de los turistas ansio-

sos de nuevas visiones de belleza sin igual.

* * *

En las pruebas a remo para el Campeonato de España, las cuafes fueron presenciadas por numeroso público, resultaron vencedores en sus respectivas categorías los siguientes:

El yol *Salou*, a cuatro remeros y timonel, del Club de Mar; el outrigger *Joris*, a cuatro remeros en punta y timonel, del R. C. M. de B.; E. Berdugo, con el skiff *Dux*, del R. C. M. de B.; el outrigger *Juan Camps*, perteneciente al R. C. M. de B., y el outrigger *Miles Dal-mou*, a ocho remeros y timonel, del C. N. de Tarragona.

* * *

En las regatas internacionales a remo para disputarse la Copa Exposición, participaron tripulaciones de Francia, Italia, Bélgica y España.

La lucha entablada entre las cuatro naciones aludidas fué por demás interesante en todo momento, y de una manera especialísima en las regatas en las que España estuvo a punto de resultar vencedora; de todas maneras hemos de hacer justicia y reconocer que España ha dado un gran paso en estas lides. De ello hemos de alabar sin miramientos de ninguna es-

pecie al entrenador oficial Lear-dro Coll, que ha sabido imprimir a sus chicos el amor y entusiasmo que ha de tener todo buen sportman para salir victorioso en cuantas contiendas tome parte. Nuestras sinceras felicitaciones tanto al entrenador como a los valientes muchachos que han sabido poner en tan alto honor el pabellón español.

También merecen plácemes los tripulantes de las embarcaciones belgas, que ganaron las pruebas de skiff, outriggers a dos y a cuatro, adjudicándose la Copa Exposición a Italia, que triunfó en la de ocho.

El *Tonino*, de S. M. el Rey, ganador del Crucero Internacional del Mediterráneo |

Yate *Isolda*, de don Agustín Guerrero, primero de la etapa Barcelona-Pollensa

VI. BEISBOL A L'ESTADI

El beisbol també va tenir el seu espai durant l'Exposició. Trobem una interessant i documentada explicació en el llibre *Strike one. El Beisbol en España desde sus orígenes y otras curiosidades*, del qual n'és autor Julio Pernas. El llibre va ser editat l'any 2010 per la Fundació Barcelona Olímpica i és el primer d'una trilogia en la qual es fa un acurat repàs a la història del beisbol a Espanya, des dels seus inicis fins a l'actualitat.

LLIBRE STRIKE ONE. EL BEISBOL EN ESPAÑA DESDE SUS ORÍGENES Y OTRAS CURIOSIDADES
(PÀG.110-111-112-113-114-115)

Los partidos de béisbol de la Exposición Internacional fueron programados para el 23 y 24 de junio a las cuatro de la tarde en el Estadio de Montjuich. La delegación extranjera estaba compuesta por un conglomerado de norteamericanos y franceses, «que habían aprendido el juego en los Estados Unidos, y que desde la guerra europea lo vienen practicando en Francia.... Entre los jugadores hay dos periodistas, un profesor de cultura física, dos pintores y dos empleados de casas de banca norteamericanas¹». La Liga francesa tenía cinco equipos participando en su «campeonato nacional», y todos tenían su sede en París, el «Ranelagh Club», el «A.E. Transport», el «Bedfort», el «U.A.I. Police» y el «Racing de France», que en ese momento marchaba líder de la Liga. Las gestiones se llevaron a cabo con Gaston François, que era el presidente de la Federación Francesa.² El acuerdo al que se había llegado era que en el torneo de la Exposición Internacional participaría el equipo campeón de Francia. En el archivo histórico de la Federación Francesa de Béisbol, Sófbol y Criquet aparece este encuentro como el primer partido internacional disputado por su selección nacional.

El «conglomerado» franco-yankee llegó el mismo día que debía celebrarse el partido por tren y fueron recibidos en la estación de Francia³ por los representantes de la Federación Catalana y de la Confederación Deportiva de Catalunya. Es fácil imaginar la emoción que debía embargar a Peris de Vargas esos días, por primera vez, se iban a disputar unos partidos con una «selección extranjera» y no con un puñado de marineros de un barco de guerra. El estreno no iba a ser en cualquier campo de fútbol, sino en el mejor estadio de España y uno de los mejores de Europa.

La «selección española» de base-ball para este partido internacional estaba formada por: Alfonso Abizanda (catcher), Agustín Peris (pitcher), Jorge Saprissa (primera base), Leandro Fernández

1 *La Vanguardia 21 de junio de 1929.*

2 *La Federación Francesa de Base-ball se llamaba «París Base-ball League».*

3 *La Estación de Francia es un edificio de estilo modernista, cuya construcción se inició en 1925 y fue inaugurada por el rey Alfonso XIII con motivo de la Exposición Internacional de 1929. Originariamente se llamó «Estación Término».*

(segunda base), Ricardo Abizanda (tercera base) Jaime Brull (short-stop⁴), José Rius (left field) Juan Amezaga (center field) y Rodolfo González (right field). Como suplentes estaban Francisco Detrell, Hermenegildo Gost y Eladio Bravo y como capitán: A. Peris. Por el equipo americano jugaron: Kay, Mount, Field, Plumen, Mullane, Cusey, Miller, Braumer y Frohock.

En una entrevista A. Peris aseguró, que «de los nueve jugadores que componen el equipo nacional cinco son catalanes, que sólo llevan desde enero practicando el deporte que tanto apasiona a las repúblicas del norte y centroamericanas». Quizá cuando aseguraba que cinco de los integrantes eran catalanes debía estar refiriéndose a su lugar de nacimiento, ya que todos ellos formaban parte de los clubes catalanes Barcino, Català i Kiowa. A pesar de este detalle, y desde un punto de vista histórico, se puede considerar que éste fue el primer partido de la selección nacional. Si bien es cierto que no existía Federación Española, y todos los jugadores eran de Catalunya, no lo es menos que la Federación Catalana era la única entidad de base-ball constituida en España al amparo de una ley de ámbito estatal. De hecho algún diario como «El Matí», en su «Dietari Esportiu» (Agenda deportiva de la Jornada) del día 23 de junio señalaba el encuentro entre la «selección española y la selección estudiantes americanos».

La Vanguardia⁵ cubrió la noticia de estos encuentros con amplitud. «Sufriendo los rigores del calor tropical que hizo el domingo por la tarde, nos trasladamos al estadio para ver el partido de base-ball... en el estadio estábamos en familia. Era preciso tener vocación de héroe para arriesgarse a hacer el incómodo viaje de no sentir una viva curiosidad... luego acudió más gente.... A nosotros el match nos reveló un gran deporte... y deducimos que la popularidad del baseball en América es del todo justificada. Si al público le diera por ahí, y salieran buenos baseballistas en nuestra novena, no dudamos que, no sin esfuerzo, el baseball se impondría.

De momento nos sorprende el mecanismo del juego, distinto de todos cuantos deportes conocemos. Algunos tratadistas hablan del origen francés del deporte, haciéndolo derivar de un juego en boga entre los escolares franceses "tcheque", importado a América por los hugonotes emigrados. Lo cierto es que no nos recuerda a nada de lo que nosotros hemos visto hasta ahora».

El partido, que estaba previsto se iniciara a las 4 de la tarde, no resultó muy distraído, ganaron los americanos por 11 carreras a 4, y duró menos de lo previsto a causa de que los americanos estuvieron haciendo durante media hora un pre-game - calentamiento-, y a las 5.30 estaba programado un partido de fútbol entre el Sabadell y el Martinenc. En el Mundo Deportivo el redactor «Strike» aseguraba, que si no hubiera sido por estos ponderables, y a que los yankees tuvieron «el santo de cara» y mantenían el equilibrio en el terreno de

4 En el original del periódico el short-stop está calificado como «el que atrapa corto o detiene brusco».

5 La Vanguardia 25 de junio de 1929.

juego mejor que los españoles ya que disponían de «spikes⁶» en el calzado, el resultado habría sido bien diferente. En otra noticia se señalaba, que «como prueba de la valía de la novena española, hemos de hacer constar que, reconociéndolo así la norteamericana, ésta ha manifestado al capitán de aquella – A.Peris – que la copa ganada la devolverán, mejor dicho, la ragalarán a los españoles, por haber sido un equipo digno del mayor encomio. Antes de verificar la entrega harán grabar en aquella los nombres de los jugadores. Este acto de sinceridad de los jugadores yanquis reconociendo la valía de los jugadores españoles, es una cosa que mucho nos honra». Finalmente es interesante reflejar, teniendo en cuenta la nota de «Advertencia» que hay al final del anuncio del partido de base-ball que salió publicado en la prensa, que este partido seguramente se celebró sin el backstop de protección detrás de la zona de home: «con el objeto de prevenir cualquier accidente no se expendrán entradas para la sección sur del estadio, puesto que la naturaleza de los partidos de base-ball así lo recomienda⁷».

El siguiente partido, que se disputó contra los franceses y también se saldó con una derrota: 10 – 6. La redacción de *La Vanguardia* criticó abiertamente a la organización por no prever los horarios, ya que por segunda vez se suspendió el partido por falta de tiempo. «Merece severas censuras la falta de seriedad de quien desconociendo las leyes deportivas internacionales no dejó que los partidos se terminaran de manera reglamentaria, es decir que se jugaran las nueve entradas en lugar de cinco como se hizo, alegando fútiles motivos que no cuadran en partidos de esta naturaleza, máxime si son oficiales y figuran en un programa aprobado y publicado. Si el baseball no interesaba no debía figurar en el programa, pero una vez aceptado debió de dejarse desarrollar con toda su amplitud reglamentaria.

No obstante alegrarse los franceses y americanos por la victoria, se van decepcionados por la falta de consideración que con ellos se ha tenido al ver pospuesto el baseball de la manera inconsiderada que lo ha sido».

*Stadium*⁸ se manifestó en términos similares: «... nosotros creemos que la Comisión deportiva debería saber y adaptar la extensión de cada partido para la confección de sus programas, porque el que mucho abarca poco aprieta, y es lastimoso que los partidos que se celebren allí estén supeditados a otros, o los absorban de una manera definitiva, sacrificando a la afición, pues si bien el tiempo de este deporte no está definido – acaba cuando han finalizado las nueve entradas – puede concretarse. El estadio debe ser una escuela de deportes en general, no un campo en el que tal o cual deporte es preferido». Es importante reseñar que desde un principio la prensa escrita defendió e hizo hincapié en que era necesario un modelo de

6 Tacos o clavos que hay en las suelas del calzado que utilizan los jugadores para conseguir mejor adherencia.

7 *La Vanguardia* 22 de junio de 1929.

8 *Stadium* 1 de julio de 1929.

instalación, que estuviera abierta a la sociedad y en donde tuvieran cabida todo tipo de deportes.

Después de los encuentros internacionales del estadio se disputó otro en el campo de Galvany. En esta ocasión fue un equipo de la escuadra americana, que estaba anclada en el puerto de Barcelona, el que se enfrentó al «Catalonia». «Los americanos, provistos de una banda de música, varios aparatos cinematográficos y otros utensilios recreativos, hicieron su aparición en el referido campo ante el regocijo de los vecinos de aquellos contornos, quiénes viéronse sorprendidos con tan agradable visita. Las jugadas maestras eran amenizadas por la orquesta con populares one-steps, schimys, fox-trots, etc. Un "leñazo" americano abandonó el terreno de juego y la pelota fue a parar a un bar, se conoce que la pelota tenía sed y se fue a refrescar... el pitcher americano poseía tales cualidades que nuestros compatriotas no veían venir la pelota...». El partido finalizó con la victoria de los americanos por 17-1⁹.

La celebración de este partido fue duramente criticada por Agustín Peris, desde las mismas páginas del diario «Deportes» una semana más tarde: «El base-ball catalán, y con él los demás deportes de esta región, han quedado a la altura de un zapato viejo ante los norteamericanos con el partidito de marras, y sino, juzgue el lector. ¿En qué país del mundo se atreverían a invitar a unos extranjeros, máxime si éstos son norteamericanos... a un terreno como el campo de Galvany?... Es o no censurable que los jugadores, para equiparse, propios o extraños, tengan que utilizar una cuadro con honores de pocilga, ¿dónde está el decoro deportivo de los organizadores de tan suculento plato? ¿Es que hemos perdido la noción de lo más elemental, de lo exigido en todo deporte? ¡Que impresión tan desagradable y lastimosa se llevan los norteamericanos de nuestro deporte!... Y por último, es lamentable no haber comunicado la celebración de este partido al organismo rector del base-ball, la Federación, y lo que es peor, ni invitarla a presenciarlo, eso es una grave falta de desconsideración, que demuestra el desconocimiento de las más elementales leyes de cortesía por parte de los responsables. Como nada de lo expuesto puede desmentirse con ninguna clase de argumentos, damos por terminado este incidente, cuya continuación sólo serviría para divulgar más el ridículo¹⁰».

9 Deportes 1 de julio de 1929.

10 Deportes 8 de julio de 1929.

VII. TENNIS

LES MILLORS RAQUETES VAN LLUIR A MONTJUÏC

El tennis va tenir un destacat protagonisme, especialment amb dos esdeveniments. D'una banda, l'enfrontament Espanya-Alemanya de Copa Davis disputat en vigílies de la inauguració de l'Exposició i els partits internacionals celebrats a la pista construïda dins del recinte, la qual es va inaugurar amb un formidable duel entre els millors tennistes espanyols i nord-americans. Un enfrontament, aquest, que va explicar detalladament el número 540 de la revista *Stadium*, l'1 d'agost de 1929.

REVISTA STADIUM. DIJOUS 1 D'AGOST DE 1929 (NÚMERO 540-PÀG.14-15)

Los deportes en la Exposición de Barcelona

Se celebra el match de tennis Estados Unidos-España

La inauguración de las pistas de tennis de la Exposición revistió caracteres de gran importancia con el match de los Estados Unidos-España, ganado por los americanos muy bien.

Individualmente, Allison y Van Ryn son dos grandes jugadores, pero no son dos ases de prioritaria fila: dos jugadores de excepción.

Sin embargo, la victoria que lograron sobre nuestro equipo fué franca, rotunda y esta rotundidad con un seis a cero.

Vimos a Durall jugar un excelente partido ante Van Ryn, un partido que se dividió en dos sets, el primero de los cuales permitió a nuestro joven Durall desarrollar un juego

de gran movilidad, gracias a la cual logró mantener a raya al americano. Pero en el segundo, cuando Van Ryn quiso terminar, y para ello afinó un poco la dirección de sus tiros, y se empleó un poco a fondo, Durall tuvo que declararse francamente superado y no pudo marcar ni un solo game.

La actuación de Morales ante Allison, a pesar de los seis juegos que figuran en su favor; tuvo que decepcionarnos un poco.

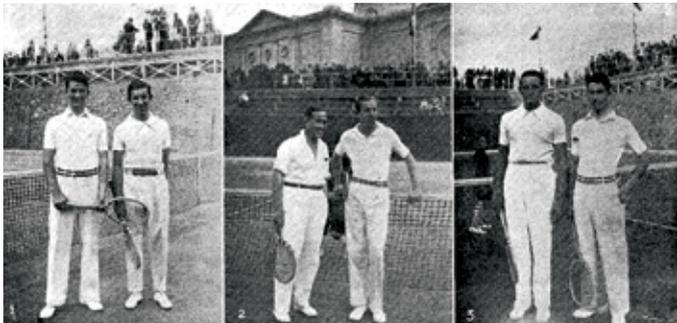
Allison, sin emplearse, sin necesidad de forzar las jugadas más que en el momento en que aparecían claras, superó en dos sets a un Morales que actuó de pared en el fondo de la pista, pero que en la red,

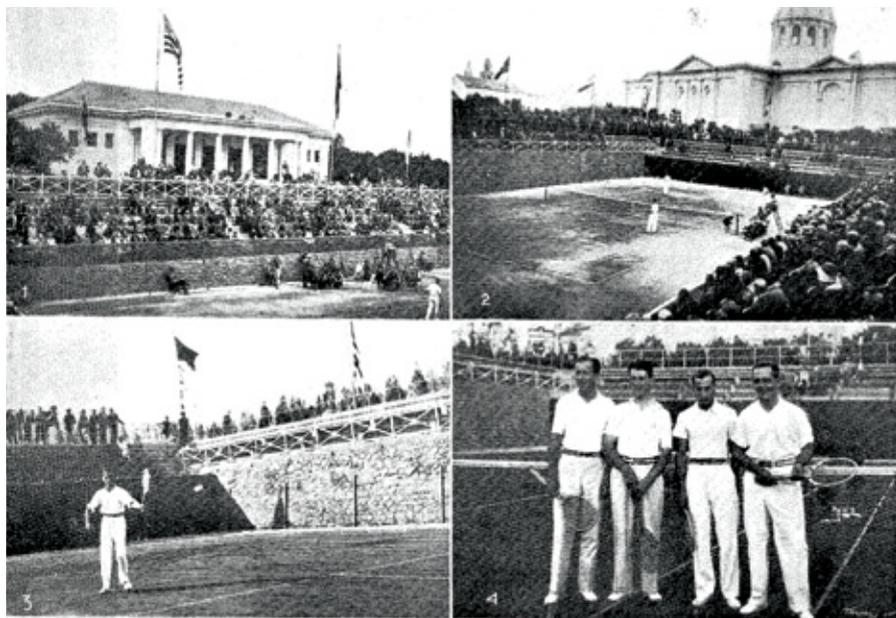
o en las pelotas que morían en el centro de su terreno, era completamente ineficaz.

Ante un equipo como el norteamericano, representado por dos de sus jugadores más destacados en el momento actual, los scores en sí, han de decirnos poca cosa, porque tampoco la clase de los nuestros no nos permitía pedir más, y han de bastarnos, eso sí, las actuaciones sobre el terreno, que si bien no determinen posiciones, digan, en cambio, lo que valen los nuestros a su lado. Y esto, que a veces el resultado de un partido no lo refleja fielmente, puede apreciarse bien durante la actuación de los jugadores sobre la pista.

Cochet, en la semifinal de

-1. EL NOTABLE JUGADOR NEOYORKINO VAN-RYN CON DURALL. -2. MORALES Y EL AMERICANO ALLISON. -3. MAIER CON SU COMPAÑERO DE ALLENDE LOS MARES VAN-RYN.

1. y 2. Dos aspectos de la hermosa pista de tenis de Montjuich, durante los partidos Estados Unidos-España. 3. Suqué en una jugada. — 4. La pareja americana Allison-Van-Ryn y los nuestros Juanico y Saprisa, momentos antes de comenzar el match en el que vencieron los yanquis.

Fotos Vela

Wimbledon, venció al fenomenal Tilden en tres sets.

Juzgando a nuestro equipo bajo este aspecto, diremos que Suqué y Durall se han superado a sí mismos, que Maier está algunos cuartos por debajo de lo que valía un tiempo atrás, a pesar de sus peculiares oscilaciones, y que Saprissa se ha confirmado como el mejor *partenaire* de doble para un compañero que no vemos destacar, y que podría ser Flaquer si logra alcanzar la gran forma del pasado año.

España no tiene equipo. No lo tiene, y por hoy no vemos la manera de que pueda tenerlo.

Si aceptamos como esperanzas a Durall y Suqué, no hemos de tardar en reconocer

que estos elementos, como complemento de equipo, pueden figurar muy dignamente, pero como titulares, ni ellos, en compañía de Maier, Morales, Juanico, etc., pueden constituir la base de un conjunto.

En España hubo un tiempo en que, un número de grandes jugadores, formado por Manolo Alonso, Gomar, Pepe Alonso y Flaquer, logró situarnos en un lugar preeminente dentro del tennis internacional.

El libro de oro de Wimbledon guarda apuntadas dos gestas magníficas realizadas por jugadores españoles. Manolo Alonso, finalista en el single de 1921, y Gomar y Flaquer, finalistas en el doble de 1923.

Hoy, la gloria de este pasa-

do brillante, que lo hemos resumido en estas dos fechas históricas, nos obliga a intentar renovar nuestra situación.

Aquello se logró porque teníamos cuatro grandes campeones, cuatro hombres de los cuales podían escogerse dos genialidades, y hoy, con franqueza, no vemos siquiera a un par de jugadores de categoría nacional.

El resumen es, en realidad, poco halagüeño, pero creemos que queda bien ajustado a la realidad.

Los resultados de la jornada

Van Ryn venció a Durall por 6-2, 6-6; Allison venció a Morales por 6-3, 6-3; Van Ryn-Allison vencen a Maier-Saprissa por 6-3, 6-4, 6-2.

VIII. BASQUETBOL

EL SEGON PARTIT DE LA SELECCIÓ CATALANA

Per conèixer el paper jugat pel bàsquet en el decurs dels actes esportius dins de l'Exposició Internacional, és de força utilitat el contingut a l'entorn del tema en la primera part de la col·lecció *El Bàsquet a Catalunya. Dels orígens fins l'any 1938*, obra de Lluís Puyalto i Vicens Navarro, editat l'any 2000 per la Fundació del Bàsquet Català.

LLIBRE EL BÀSQUET A CATALUNYA DES DELS ORÍGENS FINA A L'ANY 1938
(PÀG.113-114-115-116-117)

OFICINAS BARCELONA: Soler, 34 CONSEJO: Ricardo Caballé Narciso Masferrer Manuel P. Casas	<h1>Stadium</h1> REVISTA ILUSTRADA MOTOR - TURISMO - DEPORTES	Más artículos - 30 pts. Más fotos - 1 pt. PRECIO DE SUSCRIPCIÓN Trimestre, en adv. - 15 pts. Semestre, en adv. - 30 pts.								
AÑO XIX BARCELONA, 15 DE DICIEMBRE DE 1938 N.º 41										
<h3>Los deportes en la Exposición</h3> 										
<p><i>Equipo italiano de basket-ball de la A. S. Ambrosiana, que inauguró el campo construido para la práctica de dicho deporte en el recinto de la Exposición Internacional y que luchando contra una selección española consiguió una mercedosa victoria por 42 puntos contra 29</i></p> <p>Foto Vela</p>										
<table border="1"> <tr> <td data-bbox="257 1244 532 1284"> Talleres Mecánicos </td> <td data-bbox="537 1244 795 1284"> especiales para reparación de automóviles, motores marinos, industriales y de aviación </td> </tr> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;"> CASIMIRO SOLER </td> </tr> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;"> Calle de Sepúlveda, núms. 86 y 88 Teléfono 33.217 BARCELONA </td> </tr> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;"> <small>Centro de piezas para autos de todas marcas Instalaciones eléctricas para automóviles y su reparación Sección especial de orientación y reciclado</small> </td> </tr> </table>			Talleres Mecánicos	especiales para reparación de automóviles, motores marinos, industriales y de aviación	CASIMIRO SOLER		Calle de Sepúlveda, núms. 86 y 88 Teléfono 33.217 BARCELONA		<small>Centro de piezas para autos de todas marcas Instalaciones eléctricas para automóviles y su reparación Sección especial de orientación y reciclado</small>	
Talleres Mecánicos	especiales para reparación de automóviles, motores marinos, industriales y de aviación									
CASIMIRO SOLER										
Calle de Sepúlveda, núms. 86 y 88 Teléfono 33.217 BARCELONA										
<small>Centro de piezas para autos de todas marcas Instalaciones eléctricas para automóviles y su reparación Sección especial de orientación y reciclado</small>										

STADIUM

El basket ball a primera plana

L'Exposició Internacional de 1929

La Federació Catalana, que acapara tota l'activitat basquetbolística que es desenvolupa fins al moment, continua la tasca de promoció. S'envien a la premsa còpia dels nous reglaments, dels quals s'havien imprès 50 exemplars, a fi de donar-los el màxim de publicitat¹⁰³.

Es continua amb l'organització d'exhibicions, com és el cas del permís atorgat per disputar un partit a Vic, el juliol de 1928, entre el Barcelona FC la UE de Sants.

La rellevància de l'Exposició Internacional va donar peu al fet que l'esforç federatiu més important es centrés en l'organització d'algun tipus de torneig que fos inclòs en el programa d'actes esportius i que servís de trampolí al joc del bàsquet. La idea sobre la realització de l'Exposició és recuperada a partir de 1926 i comptà amb la instigació del Govern Central per intentar recuperar la mala imatge de la dictadura a Catalunya.

La Federació Catalana treballava amb vista a l'Exposició aprofitant la creació, dins d'aquesta, d'un Comitè de Jocs i Esports fruit del paper destacat atorgat a l'esport¹⁰⁴. Així acordà el novembre de 1927 en el seu Comitè Directiu la realització de les gestions oportunes per fixar els pressupostos d'uns partits internacionals en què participarien els equips de París, Milà i Barcelona. El pressupost va ser ràpidament delimitat, i es sol·licitaren 8.500 pessetes de subvenció a la Confederació Esportiva de Catalunya. Posteriorment en reunió extraordinària de la mateixa

Nuestro querido consejero señor Masferrer en el momento de lanzar el balón

Stadium 15-12-1929

organització es va determinar els dies 9, 12, 19 i 20 de maig per a la celebració dels partits que formarien el Torneig. Finalment la Federació Catalana va aconseguir que s'assignés la quantitat de 10.000 ptes. per a l'organització del Torneig, i la promesa de posseir un terreny dins de l'Exposició per a disputar-hi els partits. Es va decidir substituir les dates programades pel mes de maig per unes de noves: els dies 9, 16 i 23 de juliol i es comptava amb la participació d'equips representatius d'una ciutat de França i Itàlia, i del de l'Acadèmia Militar de Toledo. Aquesta última s'excusà ja que no tenia equip de bàsquet en aquest moment, i remeté els organitzadors a l'Escuela Central de Gimnasia que acceptà la invitació.

Posteriorment, el més de març de 1929, es produeix un acord perquè la Federació Nacional estigui present en l'Exposició i es nomena el Sr. Compte com a representant d'ambdues institucions. Aquest acord va ser la solució de compromís a què van arribar després del conflicte de competències que va esclatar com a conseqüència dels incidents que va produir un partit del Campionat de Catalunya.

L'activitat de la Federació Catalana contrastava amb la nul·la de la Federació Nacional. La Nacional, ja que tota la pràctica basquetbolística competitiva es cenyia a l'àmbit barceloní, no disposava de cap camp d'actuació perquè els seus mateixos estatuts delimitaven el treball a l'organització d'un teòric Campionat d'Espanya, la formació de l'equip nacional i el control de les relacions internacionals.

L'estímul per reclamar aquest camp d'acció que se li ofería amb l'Exposició, va tenir el seu detonador en el cas de la US Sant Andreu, que amb motiu d'un partit contra el RCD Espanyol, que va derivar en incidents seriosos, i davant els dictàmens sempre desestimatoris de la Catalana, va recórrer a la Nacional utilitzant l'ardit de l'article que recollia les condicions que haurien de reunir els terrenys de joc. La Catalana reafirmant la seva competència sobre l'organització i control dels campionats catalans, en Assemblea General va decidir canviar la redacció

de l'article, ja que de considerar l'actitud de la US Sant Andreu, només dos clubs podrien jugar el Campionat Català, la qual cosa significaria la desaparició de la mateixa Federació en no comptar amb el mínim de sis equips federats que marcaven els reglaments. I alhora la desaparició de la Nacional, ja que en aquests moments el seu únic membre era la Catalana.

El desenllaç d'aquest enfrontament, que semblava no tenir sortida, el va donar el Govern Civil de Barcelona en resposta a una denúncia de la Federació Nacional, que va considerar que la raó estava de part d'aquesta en considerar-la tècnicament un organisme superior. Probablement aquesta decisió pogué respondre, atès el context polític de la dictadura, a una actitud més impulsiva que argumentada.

En realitat l'acord sobre el control dels treballs a realitzar en l'organització del programa de l'Exposició, va significar que finalment la Nacional adoptés al seu reglament el text proposat per la catalana en relació amb els terrenys de joc, i desaparegué l'obligació de tancar els camps a l'interior del recinte¹⁰⁵. L'acord es va establir sobre la base del respecte a les tasques efectuades per la Catalana fins aquest moment, però la realitat va ser totalment diferent i el programa va ser revisat i transformat.

En aquest context, l'abril de 1929, es va plantejar la possibilitat d'organitzar un torneig a disputar entre els equips federats: el Torneig Copa Exposició. El maig es va realitzar un primer sorteig entre els quinze clubs que n'havien sol·licitat la inscripció.

La realitat va ser que els diferents problemes que van afectar els dos projectes van fer que l'execució fos costosa i finalment reduïda en el seu nivell participatiu. Els problemes van estar centrats en la qüestió econòmica i en la no disponibilitat d'un terreny apropiat per a la disputa dels partits.

Malgrat el fet que s'havien acceptat per part del Comitè de Jocs i Esports de la Federació els pressupostos del Torneig Internacional, dotant fins i tot la selecció catalana amb una assignació de 1.500 pessetes per a la seva preparació, el 7 d'octubre de 1929 la Federació encara no havia rebut cap avançament efectiu per a l'organització del partit contra l'Ambrosiana de Milà programat per al 27 del mateix mes, únic partit que havia quedat del projecte inicial del torneig¹⁰⁶.

Finalment el partit es jugà el 8 de desembre de 1929 inaugurant la pista de bàsquet al recinte. Arbitrat pel Sr. Pere Sust, es van enfrontar la selecció catalana i l'AS.Ambrosiana i aquesta obtingué la victòria per 42-29¹⁰⁷. Altres exhibicions programades van sofrir igualment els retards. Així el Torneig Copa Exposició no es va començar a disputar fins al maig de 1930, i enfrontà en la final al Patrie i l'Espanyol. Venceren els primers per 33-17. El següent partit internacional es va jugar el 13 de juliol de 1930 contra el Foyer Alsacien de Mulhouse. Aquest fou presentat a la premsa com a campió de França per espai de cinc anys consecutius i imbatut a Europa des de 1927. El partit va concloure amb la que era la primera victòria de la selecció catalana en un partit oficial en derrotar l'equip francès per 29-26¹⁰⁸.

Cal destacar que entre la programació es va desenvolupar un torneig femení organitzat pel Comitè Esportiu de la mateixa Exposició, al marge de la Federació Catalana on no hi havia cap representació del bàsquet femení. El torneig fou disputat entre els mesos de juny i juliol i, dividit en dos grups, comptà amb la participació de vuit equips : Club Femení d'Esports "A" i "B", Laietà SC, S. Patrie, UE Sants, Gimnàs Tiberghien, CD Europa i US Hospitalet. El guanyador fou l'equip "B" del Club Femení i d'Esports en vèncer en la final per 14-10 l'"A" de la mateixa entitat.

IX. BOXA

UN COMBAT HISTÒRIC

Acabem aquesta miscel·lània amb un combat de boxa que va omplir l'Estadi de Montjuïc, tal com reflectia el número 548 de la revista *Stadium*, l'1 de desembre de 1929.

REVISTA STADIUM, 1 DE DESEMBRE DE 1929 (NÚMERO 548-PÀG.12-13)

En el estadio de Montjuich Gironés bate a Larsen, conquistando el Campeonato europeo de los plumas

Larsen se dispone a subir al ring entre la expectación de los asistentes.

El Campeonato de Europa de los plumas queda en España, ganado maravillosamente por Gironés a los puntos. El danés Knut Larsen, hombre de una formidable técnica y no menos envidiable envergadura, es completo boxeador, limpio, fuerte y con un estilo precioso, bien demostrado en este combate cumbre, que ha dejado en Barcelona el inolvidable recuerdo de haber sido el combate mejor de cuantos se han celebrado de mucho tiempo acá. Su dominio del directo izquierda le hace que sea su predilecto especial, siendo en realidad temible. Gironés se mostró más fuerte, y con su

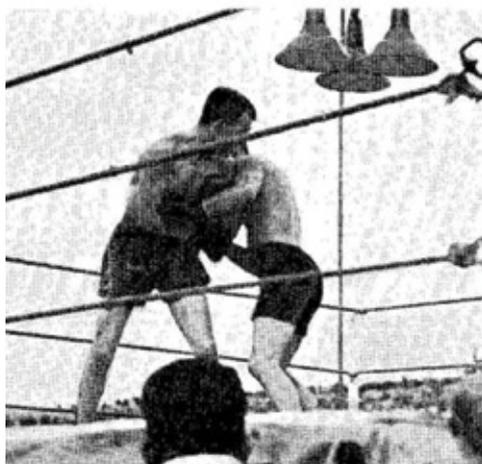
Uzcudun, que ha sido derrotado por Griffiths

elegancia de estilo y sus golpes fulminantes y fuertes, dejó bien sentado el título que ostenta ya de campeón y afirmó una vez más ser el mejor púgil que tienen hoy por hoy los rings de España y de Europa, consiguiendo poner knock-down por seis segundos al danés, que a pesar de ello demostró una voluntad férrea.

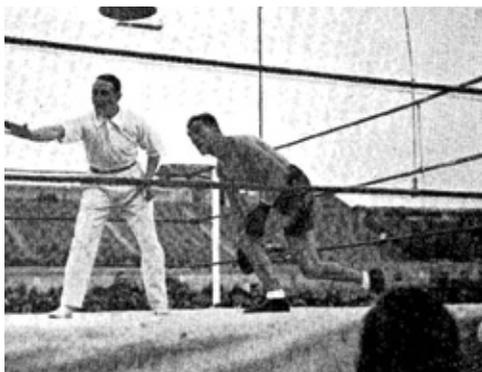
Fué para el boxeo español, la reunión del Estadio barcelonés, un día de gloria, de caballerosidad y de sensación culta del noble y viril deporte, sentándose cátedra, de la que buenas lecciones pueden sacar los demás púgiles.

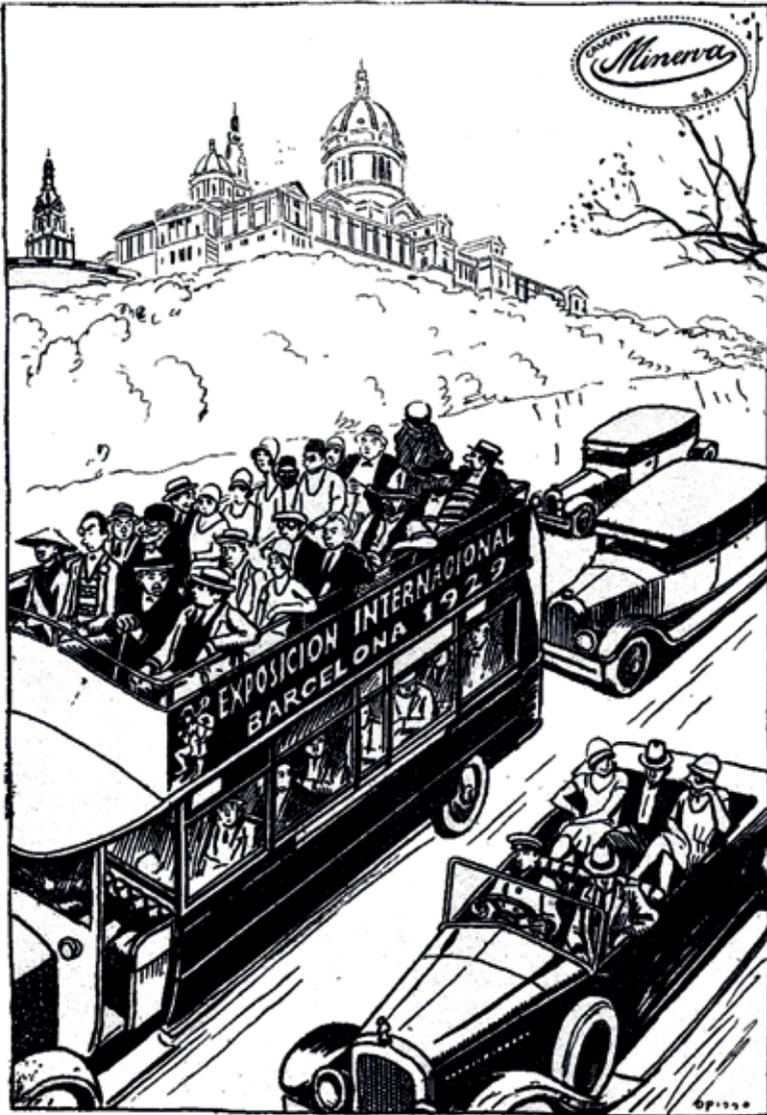

Knut Larsen, que ha sido bati-
do por Gironés

Gironés castiga duramente al pecho y estómago del danés Knut Larsen.

LA TORNADA DE L'ESTADI

- VOL DIR QUE HI ARRIBAREM AVUI MATEIX A CIUTAT?
- No! AQUESTA NI LA PASSAREM AL «PUEBLO ESPAÑOL» I DEMÀ REPRENDREM EL VIATGE.